

**Credințele
Fundamentale ale
Bisericii Unite A Lui
Dumnezeu
O Asociație Internațională**

Credințele Fundamentale

ale Bisericii Unite a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*

Conținut

Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos și Sfântul Duh.....	3
Cuvântul lui Dumnezeu.....	5
Satana Diavolul.....	7
Omenirea.....	9
Păcatul și Legea lui Dumnezeu.....	11
Sacrificiul lui Isus Hristos.....	13
Trei zile și trei nopți.....	15
Pocăirea.....	17
Botezul cu Apă.....	19
Ziua de Sabat.....	21
Paștele (Passover).....	23
Festivalurile lui Dumnezeu.....	25
Legile alimentare ale lui Dumnezeu.....	28
Serviciul Militar și Războiul.....	31
Promisiunile lui Avraam.....	33
Scopul lui Dumnezeu pentru Omenire.....	35
Biserica.....	37
Zeciuiala.....	39
Învierile.....	41
Reîntoarcerea lui Isus Hristos.....	43

© 1998, 2003 **Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională.**

Toate drepturile rezervate. Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword © copyright 2000-2005 Rick Myers, www.e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Notă: Această broșură descrie fiecare credință fundamentală din Constituția Bisericii Unite a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, după care explică și extinde pe fiecare din aceste credințe. Broșuri adiționale asupra acestor subiecte sunt disponibile fără cost contactând Biserica Unită a lui Dumnezeu la www.gnmagazine.org sau la adresele sau numerele de telefon aflate la sfârșitul acestei broșuri. Ele pot fi descărcate de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm.

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association

Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos și Sfântul Duh

Noi credem într-un singur Dumnezeu, Tatăl, existând veșnic, care este Duh, o Ființă personificată de inteligență, cunoștință, dragoste, dreptate, putere și autoritate supremă. El, prin Isus Hristos, este Creatorul cerurilor, al pământului și a tot ceea ce este în ele. El este Sursa vieții și Acel care a făcut viața omenească. Noi credem într-un singur Domn, Isus din Nazaret, care este Cuvântul și care a existat veșnic. Noi credem că El este Mesia, Hristosul, Fiul divin al lui Dumnezeu, conceput de Sfântul Duh, născut în trup omenească de Fecioara Maria. Noi credem că prin El Dumnezeu a creat toate lucrurile, și că fără El nu s-a făcut nimic din ce s-a făcut. Noi credem în Duhul Sfânt ca Duh al lui Dumnezeu și al lui Hristos. Duhul Sfânt este puterea lui Dumnezeu și Duhul de viață veșnică (2 Timotei 1:7; Efeseni 4:6; 1 Corinteni 8:6; Ioan 1:1-4I Coloseni 1:16).

Noi credem că Dumnezeu este Suveranul universului, existând supreme peste toți. Dumnezeu este duh (Ioan 4:24), existând într-un tărâm diferit de cel al oamenilor, care sunt din carne. Înțelegerea și percepția noastră despre Dumnezeu, sunt bazate pe dezvăluirile lui Dumnezeu prin Cuvântul Său scris, Biblia.

Biblia dezvăluie pe Dumnezeu ca „Tatăl” și pe Isus Hristos ca „Fiul” Său. Distincția între cei doi este implicată dela începutul revelației lui Dumnezeu (Genesa 1:1), unde este folosit cuvântul Ebraic *Elohim* (*Elohim* este forma plurală a cuvântului Ebraic pentru Dumnezeu, *Eloah*).

Vechiul Testament se concentrează pe Dumnezeul Israelului, care se identifică pe Sine ca „EU SUNT” și „Domnul, Dumnezeul ...lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov” (Exodul 3:14-15), (cuvântul Domn fiind derivat dela Ebraicul YHWH). În Ioan 8:58, Hristos se referă la El însuși ca „Eu sunt.” Acesta este același Dumnezeu care i-a eliberat pe Israeliți din Egipt, și i-a însoțit în deșert și care mai târziu a fost cunoscut în Noul Testament ca Isus Hristos (1 Corinteni 10:4). Atât Vechiul cât și Noul Testament, conțin referințe la mai mult de un singur personaj în Dumnezeu (Psalm 110:1, spre exemplu, care este citat în Faptele Apostolilor 2:29-36). Noul Testament Îi identifică pe ei ca fiind Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos Fiul (1 Corinteni 8:6). Fiul este de asemenea numit Dumnezeu (Evrei 1:8:9).

Isus Hristos este numit „Cuvântul,” care „era cu Dumnezeu” la început și care este de asemenea identificat ca „Dumnezeu” (Ioan 1:1-2). El a creat toate lucrurile (versurile 3, 10), și mai târziu S-a încarnat și a trăit cu oamenii (Ioan 1:14). El este numit de asemenea „cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29). Oamenii au un potențial și o ocazie minunată de a intra în familia lui Dumnezeu (Romani 8:14, 19; Ioan 1:12; 1 Ioan 3:1-2).

Relația dintre Cuvânt și Tată sunt definite mai bine în Noul Testament, când „Cuvântul S-a făcut trup” (Ioan 1:14; Filipeni 2:5-11), este dezvăluit de Tată discipolilor Săi (Matei 11:25-27), a fost sacrificat pentru iertarea păcatelor noastre și a fost din nou slăvit de Tată (Ioan 17:5).

Noul Testament accentuează unitatea ce există între „Tată” și „Fiu,” totuși face clară distincția dintre ei în numeroase scripturi (i.e. Ioan 20:17; Romani 15:6). Citim în Efeseni că Dumnezeu „a creat toate lucrurile prin Isus Hristos” (Efeseni 3:9; Evrei 1:1-3). Relația dintre Tată și Fiu demonstrează veșnicul și perfectul mod de viață al lui Dumnezeu. Tatăl L-a iubit pe Fiu întotdeauna, și Fiul l-a iubit pe Tată (Ioan 17:4, 20-26). Armonia dintre Tată și Fiu este o comuniune de minte și scop, pe care Isus Hristos L-a rugat pe Tată s-o aducă asupra discipolilor Săi, El însuși și Tatăl (versurile 20-23).

„Dumnezeu,” cum este folosit în Biblie, poate fi o referință fie la Tatăl (Faptele Apostolilor 13:33; Galateni 4:6) sau ambele, Isus Hristos Fiul (Isaia 9:6; Ioan 1:1, 14) sau amândouă (Romani 8:9), depinzând de contextul scripturilor. Puterea și mintea care pleacă de la Dumnezeu sunt numite Duhul lui Dumnezeu sau Duhul Sfânt (Isaia 11:2; Luca 1:35; Faptele Apostolilor 1:8; 10:38; 2 Corinteni 1:22; 2 Timotei 1:7). Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu este identificat ca o a treia persoană dintr-o treime, dar este descris continuu ca puterea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este dat omenirii asupra pocăirii și botezului (Faptele Apostolilor 2:38) ca să servească ca o „arvună” pentru viața veșnică. (2 Corinteni 1:22; Efeseni 1:14).

Dumnezeu vrea ca să-L cunoaștem astfel încât să avem încredere în El și să-L iubim. El a destăinuit mult mai multe despre El prin numele pe care le-a dezvăluit celor care au lucrat cu El dealungul veacurilor. Aceste nume dovedesc că Dumnezeu posedă inteligență, putere, glorie și înțelepciune supreme; că El întrupează toată dreptatea, perfecțiunea și adevărul; că El posedă cerul și pământul; că El este nemuritor și demn de toată onoarea. Dumnezeu este furnizorul, lecuitorul, scutul, apărătorul, sfătuitoarea, învățătorul, legiuitorul, judecătorul, puterea și mântuirea noastră. El este credincios, milos, generos, răbdător, bun, drept și compătitor. Dumnezeu aude rugăciunile noastre, face o înțelegere cu noi, este un refugiu la nevoie, ne dă cunoștință și dorește să ne dea nemurirea pentru ca noi să putem împărtăși viața veșnică cu El.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm broșurile noastre gratuite *Cine este Dumnezeu? și Există Dumnezeu? Întrebarea fundamentală a vieții.*)

Cuvântul lui Dumnezeu

Noi credem că Scriptura, atât Vechiul cât și Noul Testament, este dezvăluirea lui Dumnezeu și voința Lui completă, exprimată pentru omenire. Scriptura este inspirată în gând și cuvânt, infailibilă în scrierile originale; este autoritatea supremă și finală în credință și viață; și este baza întregului adevăr (2 Timotei 3:16; 2 Petru 1:20-21; Ioan 10:35; 17:17).

Vechiul și Noul Testament sunt unite în dezvăluirea planului de mântuire al lui Dumnezeu și de împlinirea aceluia plan în istoria omenirii. Întreaga Biblie faptele de intervenție milostivă ale lui Dumnezeu ca să mântuiască omenirea pentru viața veșnică în Familia Sa. În scrierea diverselor cărți ale Bibliei, personalitatea, stilul și vocabularul propriu al fiecăruia dintre autori sunt reflectate în ceea ce au scris. Când au scris, au făcut astfel după cum erau inspirați de Sfântul Duh (2 Petru 1:21). Astfel Dumnezeu a influențat și a îndreptat mințile slujitorilor Săi, totuși permițând expresia liberă, cum scriau ei ceea ce astăzi este cunoscut ca Cuvântul lui Dumnezeu.

Sfintele Scripturi sunt singura bază de cunoștințe și adevăr pe care au folosit-o Isus și apostolii ca text de bază pentru propovăduirea căii de mântuire a lui Dumnezeu. Primul și cel mai important Isus Hristos a dat exemplul în urmarea Scripturilor ca text autoritar final într-o viață Creștină. Confruntând cu succes tentația Satanei Hristos a declarat: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4; Luca 4:4; Deuteronom 8:3). Hristos a citat și alte Scripturi în timpul luptei Sale împotriva vechiului Său dușman, diavolul (Matei 8:7; 10).

Hristos Și-a început serviciul pământesc citind Scripturile și declarând: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-ați auzit” (Luca 4:16-21). În Ioan 10:35, Hristos a proclamat că „Scriptura nu poate fi desființată.” El s-a referit la Scriptură ca la o sursă autoritară, activă în viața Sa (Ioan 7:38, 42). Nimic nu l-a distras pe Hristos dela concentrarea Sa pe Scripturi – nici trădarea, nici răstignirea (Ioan 13:18; 17:12; 19:28; Matei 27:46; Psalm 22:1; Luca 23:46; Psalm 31:5).

Apostolii au urmat exemplul lui Hristos. Miezul credinței, doctrinei și al comportării Creștine a continuat să fie definit prin Scripturi. Isus Hristos înviat a reluat educația Lui personală a discipolilor și „le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24:32, 44-45). Este prin Scripturi că discipoli au fost făcuți din toate națiunile, ca în exemplul eunucului etiopian (Faptele Apostolilor 8:26-35).

Pavel, apostolul pentru națiuni, a apelat la autoritatea Scripturilor punând întrebări, cum ar fi: „ce zice Scriptura?” (Romani 4:3; 11:2; Galateni 4:30). Alte ori, Pavel a confirmat poziția sa declarând: „după cum zice Scriptura...” sau declarații asemănătoare (Romani 10:11; Galateni 3:8, 22; 1 Timotei 5:18). Este evident că Vechiul Testament și Noul Testament fuseseră scrise pentru Evrei cât și pentru Creștini.

Există o continuitate între Vechiul și Noul Testament (Matei 4:4, 2 Timotei 3:15-16). Noul clădește și amplifică Vechiul Testament (Matei 5-7). Istoria ne arată că singurele Scripturi care au exista în timpul serviciului lui Hristos și în primele decade ale apostolilor au fost Scripturile Vechiului Testament.

Citind, ascultând și făcând Cuvântul lui Dumnezeu sunt caracteristici cheie ale poporului lui Dumnezeu (Luca 8:21; 11:28). Cuvântul lui Dumnezeu clădește credință în viața unui individ. (Romani 10:17; Coloseni 3:16). Dumnezeu se așteaptă că poporul Său să studieze conștiincios Cuvântul Său pentru înțelegere, pentru edificare personală și pentru protejarea lor într-o societate fără Dumnezeu (Faptele Apostolilor 17:11; Efeseni 6:17; 1 Ioan 2:14; Psalm 119:9). Însușirea Cuvântului lui Dumnezeu ne ajută să ne apărăm credința (1 Petru 3:15). Sfintele Scripturi pot să ne dea „înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus” (2 Timotei 3:15).

Biblia este vie cu aplicații fără timp pentru viețile noastre de zi cu zi (Evrei 4:12). Pavel, în timp ce era în închisoare, i-a reamintit lui Timotei că, deși omul poate fi restrâns, Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi (2 Timotei 2:8-9).

Biserica lui Dumnezeu menține mandatul biblic de a depinde de Cuvântul lui Dumnezeu în căutarea adevărului. După cum este declarat în 2 Timotei 3:16, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu stabilește doctrinele, combate erorile, administrează corecția și face educația. Adevărul Bibliei nu numai că învață și ghidează poporul Său, dar de asemenea sanctifică și pune de o parte Biserica Sa (Ioan 17:17). Biblia servește ca un instrument esențial în relația lui Dumnezeu cu Biserica Sa, „ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt” (Efeseni 5:26).

(Pentru mai multe amănunte cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/eastereuropean/index.htm
Este Biblia adevărată? și Cum să înțelegem Biblia)

Satana Diavolul

Noi credem că Satan o ființă spirituală care este adversarul lui Dumnezeu și al copiilor lui Dumnezeu; Satanei i s-a dat stăpânire peste lume pentru un timp limitat; Satana a înșelat omenirea în a respinge pe Dumnezeu și Legea Sa; Satana a guvernat prin înșelăciune cu ajutorul unei mulțimi de demoni care sunt îngere răzvrățiți, ființe spirituale care l-au urmat pe Satana în răzvrătirea sa. (Matei 4:1-11; Luca 8:12; 2 Timotei 2:26; Ioan 12:31; 16:11; Apocalipsa 12:4, 9; 20:1-3, 7, 10; Leviticul 16:21:22; 2 Corinteni 4:4; 11:14; Efeseni 2:2).

Satana este adversarul lui Dumnezeu, cum este indicat chiar de semnificația numelui său în limba ebraică și în limba greacă. El se opune continuu lui Dumnezeu la orice ocazie. El disprețuiește planul lui Dumnezeu, în special că Dumnezeu lucrează cu oamenii pentru a-i adăuga familiei Sale. El este un înșelător și un acuzator al fraților (Apocalipsa 12:9-10). El este un asasin și un mincinos și tatăl minciunii (Ioan 8:44). El este descris „ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

Satana nu este un oponent obișnuit. El este un adversar extraordinar de ingenios și de vicelan al cărui scop final este să împiedice mântuirea omenirii prin înșelarea ei, conducând-o pe căi greșite, încurajând-o să păcătuiască și întorcând-o contra lui Dumnezeu (Efeseni 6:11-18; 2 Corinteni 2:11; Luca 8:12).

Satana poate să acționeze numai în cadrul limitelor permise de Dumnezeu (Iov 1:12; 2:6). Raportul lui Iov ilustrează atitudinea acuzatoare a Satanei și îl descrie clar ca o personalitate specifică și o ființă reală. El a venit la Isus Hristos ca o ființă reală într-un efort de a-L ispiti (Matei 4:1-11). Domnia lui ca Dumnezeu al acestei lumi se va termina la a șaptea și ultima trompetă când se reîntoarce Isus Hristos (1 Corinteni 15:52; 1 Tesaloniceni 4:16; Apocalipsa 11:15), deși el va fi eliberat pentru o scurtă, ultimă, perioadă de timp la sfârșitul Mileniului (Apocalipsa 20:3).

După cum acțiunile Satanei sunt limitate de voința lui Dumnezeu, și timpul este de asemenea limitat. El este în prezent „dumnezeul acestei lumi” (2 Corinteni 4:4; Ioan 12:31). El va fi înlăturat și legat prin toată domnia milenială a Mântuitorului, după aceea va fi liberat pentru o scurtă perioadă de timp la sfârșitul celor 1000 de ani (Apocalipsa 20:3, 7-8). Satana nu va înceta să existe, dar va fi făcut fără putere de Mesia (Evrei 2:14). Cuvântul tradus „nimicit” în versul acesta cel mai des înseamnă „să-l faci inofensiv.”

Satana a fost creat ca un înger pe poziție și autoritate înaltă (Ezekiel 28:14, 16). În Isaia 14:12 este numit Lucifer, care este tradus în alte versiuni ca „steaua dimineții,” „steaua strălucitoare” sau „lucefărul de dimineață.” El a fost chemat „îngerul miruit” și este

reprezentat ca având un rang cel puțin cât al lui Michael, un arhanghel (Iuda 9). El a fost creat perfect și fără pată, dar eventual a ales calea păcatului și a răzvrătirii (Ezekiel 28:12, 15, 17). O treime din îngerii l-au urmat în insurecția sa, cum a fost mărturia lui Hristos (Apocalipsa 12:4; Luca 10:18). El și îngerii care s-au răzvrătit împreună cu el (demonii) au încercat să-L răstoarne pe Dumnezeu au fost învinși și au fost aruncați afară din rai (Isaia 12:15; 2 Petru 2:4). Împărăția Satanei este caracterizată prin întuneric, nu lumină (Luca 22:53; Efeseni 6:12, Coloseni 1:13).

În anumite circumstanțe, Diavolul și demonii lui, au reușit să controleze ființele omenești, chiar și animalele (Matei 8:28-33; 9:32.34). Satana însuși a intrat și l-a posedat pe trădătorul Iuda (Luca 22:3). Hristos, a cărui autoritate este mai mare decât a Satanei, a dat afară demoni în timpul serviciului Său pe pământ și i-a împuternicit pe alții să facă la fel.

Satana este referit cu multe nume și descrieri, care denotă unele din rolurile, caracterizările și împuternicirile sale. Unele dintre acestea sunt ale diavolului „Apolion,” „Abadon,” „Belial,” „Belzebut” marele balaur și Prințul puterii aeriene.

(Pentru mai multe amănunte cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm
Este cu Adevărat un Diavol?!)

Omenirea

Noi credem că omenirea a fost creată în imaginea lui Dumnezeu cu potențialul de a deveni copiii lui Dumnezeu, părtași la natura divină. Dumnezeu a format omenirea din carne, care este substanță materială. Ființele omenești trăiesc prin respirația vieții, sunt muritoare, supuse putrezirii și descompunerii, fără viață veșnică, cu excepția ca un dar al lui Dumnezeu cu termenii și condițiile lui Dumnezeu cum sunt exprimate în Biblie. Noi credem că Dumnezeu a pus în fața lui Adam și a Evei alegerea între viața veșnică prin ascultarea de Dumnezeu sau moartea prin păcat. Adam și Eva au căzut în ispită și nu L-au asculta pe Dumnezeu. Ca rezultat păcatul a intrat în lume, și, prin păcat, moartea, Moartea domnește acum peste toată omenirea pentru că toți am păcătuit (Genesa 1:26; 2 Petru 1:4; Evrei 9:27; 1 Corinteni 15:22; Romani 5:12; 6:23).

Primul capitol din Sfânta Biblie dezvăluie că Dumnezeu a creat bărbații și femeile în imaginea Sa (Genesa 1:26-27). Omenirea a fost creată cu un potențial cu adevărat extraordinar. Viitorul omenirii este să fie copii în familia lui Dumnezeu (1 Ioan 3:1-2; 2 Petru 1:4; 2 Corinteni 6:18).

Caracterul lui Dumnezeu Atotputernic este perfect. Este intrinsec bun și nu poate păcătui. Chiar Dumnezeu, care este atotputernic, nu creează caractere perfecte în oameni simpli prin voirea aceluși rezultat. Formarea caracterului cere o decizie conștientă de a unui agent moral liber care să-și asume responsabilitatea de a-și conduce viața lui, sau a ei, bazată pe o cunoaștere a ceea ce este moral corect și ceea ce este moral greșit. De asemenea cere o hotărâre să aleagă ceea ce este drept și să respingă ceea ce este rău.

La început când au fost creați, primii noștri părinți, Adam și Eva, au primit o viață de o durată limitată, o existență fizică. „Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie” (Genesa 2:7, Biblia Ortodoxă Română). Cuvântul ebraic *nephesh*, tradus „ființă” în Genesa 2:7, este folosit de patru ori în primul capitol al Genezei în legătură cu animalele (Genesa 1:20, 21, 24, 30) și este tradus ca „trup” în fraza „trup mort” în Numere 6:6. Primului bărbat i s-a spus mai târziu, „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce” (Genesa 3:19).

Cartea de înțelepciune biblică cunoscută ca Ecclziastul conține exortarea aceasta: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune! (Ecclziastul 9:10). Ființele

omenești sunt muritoare, supuse putrezirii și descompunerii. Ființele omenești nu posedă nemurirea sub forma unui „suflet.” Ele sunt fără viața veșnică. O rugăciune biblică declară: „Ce vei câștiga dacă-mi verși sângele, și mă pogori în groapă? Poate să Te laude țărâna? Poate ea să vestească credințioșia Ta?” (Psalm 30:9).

Dumnezeu dorește să-i dea fiecărei ființe omenești darul vieții veșnice ca membru al familiei Sale. Viața veșnică nu este ceva pe care oricine o poate câștiga. Totuși, Dumnezeu nu va acorda acest dar prețios cuiva care nu I se predă Lui și Legii Sale (1 Corinteni 6:9-10). În Biblie, viața veșnică în familia lui Dumnezeu este chemată *mântuire*. Dumnezeu ne dezvăluie, prin Scripturile de inspirație divină, că mântuirea nu este acordată automatic fiecărei ființe omenești. El va conferi această binecuvântare numai aceluia care au dovedit dorința lor de a I se supune Lui (Apocalipsa 21:32).

Dumnezeu nu este obligat să ne conserve pentru totdeauna ca copiii lui, bucurându-ne de viață pe tărâmul spiritual, dar noi știm că Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4:8). Deci, din grijă altruistă pentru noi, El a conceput un plan în care li se poate acorda mântuirea ființelor omenești, cea mai mare binecuvântare posibilă pe care o poate acorda un Creator iubitor (Luca 12:32).

Când Dumnezeu a creat pe primele ființe omenești, Adam și Eva, le-a dat acces la pomul vieții, simbolic al vieții veșnice (Genesa 2:9); 3:22). Le-a spus să nu mănânce din pomul cunoașterii binelui și a răului, care era simbol al alegerii omenești, separat de Dumnezeu, să determine ce este bine și ce este rău. I-a instruit să nu sfideze instrucțiunile Sale dezvăluite, ca făcând aceasta să păcătuiască (Genesa 2:9, 16-17). Păcatul conduce la moarte (versul 17; Ezekiel 18:4, 20; Romani 6:23). Fiecare păcat dăunează caracterul celui care îl comite. A face păcat dăunează atât păcătosului individual cât și societății în general.

Adam și Eva au fost agenți morali liberi, care, sub influența Satanei, au violat porunca explicită a lui Dumnezeu (Genesa 3:1-6). Astfel, primii oameni au început să trăiască într-o manieră contrarie cu voința Creatorului lor iubitor, punându-se sub pedeapsa cu moartea, despre care Dumnezeu îi avertizase dinainte. Nici o ființă omenească, cu excepția lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu a trăit o viață fără păcat (Ecleziastul 7:20; Evrei 4:15). În ciuda păcătoșeniei omenești, planul final al lui Dumnezeu pentru omenire nu a fost zădărnicit. În înțelepciunea sa atotcunoscătoare, Dumnezeu a prevăzut metoda prin care ființele omenești pot să se împace cu El (Ioan 3:16-17). Ființele omenești încă își pot dezvolta caracterul dumnezeiesc care este o cerință necesară pentru a primi darul cel mai prețios al lui Dumnezeu cel al vieții veșnice ca copiii Săi (1 Corinteni 15:22; Galateni 2:20). Separat de izbăvirea prevăzută de Dumnezeu, moartea domnește peste întreaga omenire pentru că toți au păcătuit (Romani 3:23).

(Pentru mai multe amănunte cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm
Care este destinul tău?)

Păcatul și Legea lui Dumnezeu

Noi credem că păcatul este încălcarea legii. Legea este spirituală, perfectă, sfântă, dreaptă și bună. Legea definește dragostea lui Dumnezeu și este bazată pe cele două mari principii ale dragostei față de Dumnezeu și față de aproape. Este neschimbătoare și obligatorie. Cele Zece Porunci sunt cele 10 puncte ale legii de dragoste a lui Dumnezeu. Noi credem că încălcând oricare punct al legii aduce asupra persoanei pedeapsa păcatului. Noi credem că această lege spirituală fundamentală dezvăluie singura cale pentru viața adevărată și singura cale posibilă pentru fericire, pace și bucurii. Toată nefericirea, mizeria, suferința și nenorocirea provin dela încălcarea legii lui Dumnezeu (1 Ioan 3:4; 5:3; Matei 5:17-19; 19:17-19; 22:37-40; Iacov 2:10:11; Romani 2:5-9; 7:12-14; 13:8-10).

Noi credem că Dumnezeu a creat omenirea pentru ca să devină membri ai familiei Sale, destinați să moștenească nemurirea și să trăiască într-o relație armonioasă cu El și unul cu altul pentru eternitate (Evrei 2:6-13). Pentru a împărți veșnicia cu Dumnezeu, noi trebuie de asemenea să împărțim gândurile Sale, să fim de acord cu abordarea Lui, să acceptăm modul Lui de viață și să apreciem și să susținem valorile Sale cum sunt exprimate de legea Sa. (Filipeni 2:5-13). Dezvăluirea scrisă a lui Dumnezeu pentru omenire, Sfintele Scripturi; ne dezvăluie această informație esențială prin legile și învățăturile Sale (2 Timotei 3:15-17). Aceasta formează fundația și baza pentru relația permanentă pe care Dumnezeu o dorește s-o aibă cu noi. Deci este imperativ ca oricine care caută această relație finală cu Dumnezeu să urmeze directivele legii lui Dumnezeu cum este dezvăluită în Cuvântul Său.

Păcatul, încălcarea legii, a fost introdus omenirii în Grădina Eden. Satana i-a mințit pe Adam și Eva privitor la pomul cunoștinței binelui și răului (Genesa 3:4; Ioan 8:44). Contrar cu precizarea mincinoasă a Satanei, Adam și Eva au murit. Ca descendenți ai lor, noi împărțim condiția comună a mortalității (Evrei 9:27). Nu este coincidentă, că prezența universală a păcatului în toți oamenii (Romani 3:23) este conectată cu moartea și reținerea darului lui Dumnezeu, viața veșnică (Romani 6:23).

Natura pătrunzătoare a păcatului și a morții, este demonstrată de tendința omenească de a nu băga în seamă și a nu se supune legii lui Dumnezeu (Romani 8:7). Decepția proprie adesea însoțește această îndepărtare dela directivele perfecte ale lui Dumnezeu (Ieremia 17:9; 10:23). Influența Satanei este fără îndoială prezentă în acest sistem, atât direct (Efeseni 2:1-3) cât și indirect prin cei pe care el îi înșală (2 Corinteni 11:13-15).

Devenind adversarul lui Dumnezeu prin răzvrătirea sa proprie, Satana a înscris în ascuns rasa omenească în lupta aceasta, pentru că tot păcatul, în adaos cu efectele sale asupra oamenilor, este prin definiție împotriva lui Dumnezeu (Genesa 39:9; Psalm 51:4).

Violarea oricăreia dintre instrucțiunile lui Dumnezeu este păcat (1 Ioan 5:17; dar este de asemenea păcat pentru cineva să omită să facă ceea ce știe că ar trebui să facă (Iacov 4:17) sau să violeze conștiința cuiva (Romani 14:23). Mai mult, păcatul este o putere de înrobire din care noi avem nevoie de mântuire și de eliberare (Romani 7:23-25). Noi suntem fără putere să ne obținem mântuirea pe contul nostru propriu (1 Petru 1:18-19). Pentru că păcatul în orice formă ne aduce înstrăinarea de Dumnezeu (Isaia 59:1-3; Efeseni 4:17-19) și eventual moartea, nici o cantitate de supunere urmând unei asemenea comportări nu poate să dea înapoi efectul ei, deși supunerea este de așteptat. Numai sacrificiul perfect al lui Isus Hristos ne poate obține eliberarea (Evrei 2:14-15) și ne poate împăca cu Dumnezeu.

Prin iertarea păcatului, oferită de dragostea lui Dumnezeu (Romani 3:24), Creștinul găsește libertatea în ascultarea legii lui Dumnezeu (Iacov 1:21-25). În loc de a fi înrobiți păcatului prin neascultare, noi Îl servim pe Dumnezeu prin ascultare și umblând pe poteca intenționată de Dumnezeu, spre a fi conduși la viața veșnică, în Împărăția Sa, de darul Său generos și nemeritat (Romani 6:16-23).

Reîntoarcerea la o viață anterioară păcătoasă este o chestiune foarte serioasă în ochii lui Dumnezeu (2 Petru 2:20-22). Totuși, singurul păcat ce nu poate fi iertat este acela de respingere intenționată a sacrificiului lui Isus Hristos, prin care iertarea păcatelor a fost făcută posibilă (Evrei 6:4-6). Acest păcat este descris de Hristos ca „hula împotriva Duhului Sfânt” (Matei 12:31), o respingere intenționată a puterii și autorității lui Dumnezeu. După ce fiecare ființă omenească va fi avut ocazia de a fi mântuită, aceia încă nepocăiți vor fi distruși (Apocalipsa 20:2:1-3), astfel împlinind pedeapsa finală pentru păcat, moartea a doua.

Deși fiecare persoană este responsabilă pentru păcatul ei propriu (Ezekiel 18:4, 20), Satana diavolul este identificat ca înșelătorul omenirii și în final responsabil pentru conducerea omenirii la păcat (Apocalipsa 12:9; 20:1-3).

(Pentru mai multe amănunte cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm
Cele Zece Porunci).

Sacrificiul lui Isus Hristos

Noi credem că Dumnezeu atât a iubit lumea de păcătoși neajutorați că Și-a dat pe singurul Său Fiu, care, deși ispitit în toate lucrurile ca și noi, a fost fără de păcat în încarnarea omenească. Acel Fiu, Isus Hristos, a murit ca un sacrificiu pentru păcatele omenirii. Viața Lui, pentru că El este Creatorul întregii omeniri, este de valoare mai mare decât suma totală a tuturor vieților omenești. Moartea Lui este, deci, suficientă să plătească pedeapsa pentru păcatele fiecărei ființe omenești. Plătind această pedeapsă El a făcut posibil, conform planului lui Dumnezeu pentru fiecare persoană și pentru omenirea întreagă, să aibă păcatele lor iertate și să fie eliberați de pedeapsa cu moartea (Evrei 4:15; 9:15; 10:12; Ioan 1:18; 3:16; Coloseni 1:16-17, 22; 1 Ioan 2:2; 4:10; Efeseni 1:11; Apocalipsa 13:8).

Isus Hristos este punctul central al Creștinismului: Iertarea păcatelor și în final darul vieții veșnice, sunt posibile numai prin sacrificiul Său. Noi suntem împăcați prin moartea Sa dar mântuiți prin viața Lui (Romani 5:10). Scripturile îl descriu pe Isus Hristos prin folosirea mai multor titluri, inclus fiind: Cuvântul (Ioan 1:1); Mântuitorul nostru (1 Ioan 4:14); Marele nostru Preot (Evrei 9:11), Domnul nostru (Apocalipsa 22:21), Fiul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2:18; 1 Ioan 5:5), Paștele nostru (1 Corinteni 5:7), Fiul Omului (Apocalipsa 14:14), și Împăratul împăraților și Domnul domnilor (Apocalipsa 19:16).

Hristos este Mântuitorul nostru și sacrificiul suprem pentru păcat. Deși El a fost divin, Isus s-a făcut o ființă omenească pentru a muri pentru păcatele omenirii (Filipeni 2:5-7). El a fost făcut puțin mai jos decât îngerii pentru a suferi moartea (Evrei 2:9). Ca Fiu al Omului, el a putut suferi încercările vieții omenești (Evrei 4:15), pentru ca să poată avea mai multă empatie ca Marele nostru Preot (Evrei 2:17). Hristos ca Mântuitorul nostru Și-a dat viața pentru ca noi să putem trăi. El a murit o moarte hidoasă, ca Paștele nostru, pentru ca noi să putem înțelege mărimea păcatului și semnificația monumentală a sacrificiului Lui, care a fost făcut pentru fiecare ființă omenească.

Isus a trăit o viață perfectă și deci nu a meritat pedeapsa cu moartea. Totuși, El a fost predestinat să moară dela crearea lumii (Apocalipsa 13:8). Deși Hristos, sacrificiul perfect pentru păcat, a fost acuzat că a încălcat legea lui Dumnezeu mai mult decât odată, El nu a violat legea lui Dumnezeu niciodată. Noi acceptăm sacrificiul Lui ca fiind esențial pentru mântuirea noastră. Cum ne modelăm viețile după Isus Hristos, noi „ne purtăm crucea” și-L urmăm (Luca 14:27, care include o bunăvoință de a suferi și a fi persecutați cum ne-a dat El exemplul (1 Petru 2:19-23)). Noi mulțumim lui Dumnezeu Tatăl pentru că ne-a dat pe Fiul Său Isus Hristos să fie acel sacrificiu perfect pentru omenire (Ioan 3:16).

Toate păcatele sunt iertate în momentul pocăirii și a acceptării sacrificiului lui Hristos. Iertarea păcatelor cere sacrificiul suprem – moartea lui Isus Hristos. Răstignirea Lui, acum mai mult de 1900 de ani a fost esențială în planul lui Dumnezeu de răscumpărare și mântuire.

Înțelegând această credință fundamentală putem fi asigurați că păcatele noastre au fost șterse. Putem merge înainte cu viețile noastre Creștinești cu încredere, știind că prin sacrificiul lui Isus Hristos noi putem fi împăcați cu Tatăl. Ca rezultat al acestei împăcări, noi putem dezvolta o relație cu Tatăl care ne aduce speranță și asigurare pentru viitor. Putem privi înainte spre viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu ca un dar al dragostei lui Dumnezeu din cauza sacrificiului lui Hristos pe care El de bună voie l-a făcut pentru fiecare dintre noi.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm
Cine este Dumnezeu? și Planul Zilelor Sfinte al lui Dumnezeu: Promisiunea de speranță pentru omenire.)

Trei Zile și Trei Nopti

Noi credem că Dumnezeu Tatăl l-a înviat pe Isus Hristos din morți după ce corpul Lui a zăcut trei zile și trei nopți în mormânt, făcând astfel nemurirea posibilă pentru omul muritor. După aceea El s-a ridicat la cer, unde este așezat acum la dreapta lui Dumnezeu Tatăl ca Marele nostru Preot și Avocat (1 Petru 1:17-21; 3:22; Matei 12:40; 1 Corinteni 15:53; 2 Timotei 1:10; Ioan 20:17, Evrei 8:1; 12:2).

Unul dintre evenimentele cele mai dramatice, încurajatoare și pline de dragoste a tuturor timpurilor a fost învierea lui Isus Hristos. Dumnezeu Tatăl L-a înviat pe singurul Său Fiu, Isus Hristos, care fusese omorât și pus într-un mormânt imediat în afara Ierusalimului. Moartea Sa permisă de Tatăl și supusă voluntar de Isus (Ioan 10:17-18), a plătit pedeapsa pentru toate păcatele tuturor ființelor omenești care au trăit vreodată, cu condiția să se pocăiască cu adevărat de păcatele lor. Moartea Sa a fost preordinată de Tatăl și de Cuvânt dela începutul lumii ca o parte necesară pentru mântuirea omenirii (1 Petru 1:20).

Dumnezeu, în suverana Lui dreptate, milostenie și dragoste, a făcut astfel posibil ca toți oamenii să aibă păcatele lor iertate (după pocăire și credință) și să fie împăcați cu El prin sângele lui Hristos ca Mielul lui Dumnezeu (Matei 26:28; Apocalipsa 12:11). Dar moartea lui Isus Hristos nu a fost sfârșitul. Noi suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea lui Isus, dar suntem mântuiți prin viața Lui (Romani 5:10).

Numai prin învierea lui Hristos la nemurire putem noi să avem un Mântuitor viu care, ca Mare Preot, intervine pentru noi la Tatăl (1 Timotei 2-5; Evrei 4:15-16; Romani 8:26-27). Numai pentru că Isus Hristos a fost înălțat din morți au ființele omenești motiv să creadă în Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu sau să creadă că ele pot fi salvate dela moartea veșnică (1 Corinteni 15:14-19). Învierea Sa dă oamenilor baza pentru o speranță vie că și ei vor moșteni viața veșnică (1 Petru 1:3).

Isus a oferit atât faptul cât și amănuntele învierii Sale ca singurul semn divin pentru generația Lui că El era „mai mare decât Iona” și „mai mare decât Solomon” și că mesajul Lui ar trebui să conducă pe ascultătorii Lui la pocăință (Matei 12:39-42). El a zis că va fi trei zile și trei nopți – o perioadă de 72 de ore (Ioan 11:9-10; Genesa 1:5) – în inima pământului (mormântul), întocmai cum Iona a fost trei zile și trei nopți în burta peștelui (Iona 1:17). În alt loc, El a zis că o „să fie omorât, și după trei zile să învieze” (Marcu 8:31).

Problema cu credința acceptată în mod obișnuit privitor la răstignire și înviere este că nu sunt trei zile și trei nopți între vineri după amiază și duminică dimineață. Noi credem că greutatea dovezilor scripturale și istorice conduc la concluzia că Isus a murit miercuri după amiaza, a fost pus în grabă în mormântul lui Iosif din Arimatea cu puțin înainte de apusul soarelui aceleiași după amieze (ajunul Sabatului anual, prima zi a Sărbătorii Azimelor; Ioan 19:30-31, 42; Marcu 15:42-46) și a fost înviat de Dumnezeu Tatăl cu puțin înainte de apus sâmbătă, trei zile și trei nopți după ce a fost pus în mormânt, exact cum spusese El.

Această explicație este consistentă cu amănuntele găsite în Scriptură. Nu cere o potrivire forțată a trei zile și trei nopți între vineri seara și duminică dimineața prin speculări despre părți de zile și de nopți. Împacă relatările despre femei și mirodenii, aflate în Marcu 16:1 și Luca 23:56. În prima din aceste relatări, femeile credincioase ascultătoare s-au odihnit în timpul sfânt și după aceea au procurat mirodeniile. În a doua relatare, femeile au preparat mirodeniile și după aceea s-au odihnit în timpul sfânt.

Aceste relatări sunt ajutate de înțelegerea că au fost două perioade de timp sfânt în timpul săptămânii în discuție. Isus a fost răstignit în timpul Paștelui [Passover] (Matei 26:18-20; 1 Corinteni 5:7), care a fost ziua de pregătire (Marcu 15:42) pentru prima Zi Sfântă anuală a calendarului evreiesc, prima zi a Azimelor. Femeile au așteptat până a trecut ziua aceasta, au cumpărat și preparat mirodeniile, s-au odihnit din nou în ziua Domnului de Sabat săptămânal, și după aceea s-au dus la mormânt, devreme duminică dimineața, ca să pună mirodeniile pe corpul lui Isus.

Ele au vizitat mormântul după sfintele Sabaturi (plural) a acelei săptămâni (după cum ar trebui să fie tradus originalul grec al Matei 28:1). Sabatul anual (Zilele Sfinte anuale sunt și ele numite „Sabaturi” [Leviticul 16:31, 23:24]) a fost Joi, și Sabatul săptămânal a fost sâmbătă. Când ele au ajuns la mormânt duminică dimineața, ele l-au găsit gol și au auzit anunțul îngerului că Isus este în viață și nu mai era acolo (Marcu 16:6).

O cantitate semnificativă de documentație istorică și Scripturală indică spre 31 A.D. ca anul în care a avut loc răstignirea și învierea lui Hristos. Printre acești indicatori sunt împlinirea profeției lui Daniel a venirii Mântuitorului (Daniel 9:24-26; Ezra 7 [decretul lui Artaxerxes], și o considerare cu atenție a trei jaloane: data de naștere a lui Isus, vârsta când a început El serviciul Său și durata serviciului Său.

Calendarul calculat al evreilor pune Paștele [Passover] în 31 A.D. într-o miercuri, și moartea lui Hristos în acea zi împlinește rolul Lui de adevăratul Miel Pascal al lui Dumnezeu (1 Corinteni 5:7). Ziua următoare, joi, a fost un Sabat sfânt (anual). În joia aceea, preotul șef și Fariseii s-au dus la Pilat pentru a obține permisiunea de a pecetlui și a păzi mormântul lui Isus (Matei 27: 62-66). Mai târziu, duminică, înviatul Isus a mers pe drumul spre Emmaus și a vorbit cu doi dintre discipolii Săi, care discutau lucrurile care se întâmplaseră, inclusiv vizita de joi a conducătorilor la Pilat (Luca 24:13-14, 20). Ei au menționat că ziua aceea, duminică, era a treia zi de când se întâmplaseră lucrurile acelea (versul 21).

În rezumat, noi credem că Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, a murit pentru păcatele noastre de Paști [Passover], a fost înmormântat pentru trei zile și trei nopți (72 de ore) și după aceea a fost înviat și, după o perioadă de contact cu discipolii Săi, s-a înălțat la cer să șadă la mâna dreaptă a Tatălui, mult deasupra tuturor celorlalți în putere, glorie și cinste (Efeseni 1:19-23).

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm
Zile de sărbătoare sau zile sfinte: are importanță ce zile observăm?).

Pocăirea

Noi credem că toți cei care se pocăiesc cu adevărat de păcatele lor în abandonare completă și dispuși să I se supună lui Dumnezeu, și care prin credință îl acceptă pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal, au păcatele lor iertate printr-un act de dragoste divină. Asemenea indivizi sunt justificați, iertați de pedeapsa pentru păcat și primesc darul Duhului Sfânt care cu adevărat se află înăuntrul lor și le aduce dragostea divină care este singura care poate împlini legea și care poate produce neprihănirea. Ei sunt botezați de Duhul Sfânt în Corpul lui Hristos, care este Biserica adevărată a lui Dumnezeu. Noi credem într-o schimbare reală a vieții și atitudinii. Numai acei care au prezența interioară și sunt conduși de Duhul Sfânt aparțin lui Hristos (Faptele Apostolilor 2:38; 3:19; 5:29-32; 2 Corinteni 7:10; Ioan 3:16; Efeseni 1:7; 2:7-9; Romani 3:21-26; 5:5; 6:6; 8:4, 9-10, 14; 13:1; Ieremia 33:8; Ioan 14:16-17; 1 Corinteni 12:12-13; Filipeni 2:3-5).

Pocăirea de lucrări moarte este descrisă în Evrei 6:1 ca o parte a fundației ce până la urmă conduce la perfecțiune și viața veșnică. El a declarat de două ori „dacă nu vă pocăiți, toți veți peri la fel” (Luca 13:3, 5). Dumnezeu cere ca fiecare să se pocăiască (Faptele Apostolilor 2:30; 2 Petru 3:9).

În prima predică din Biserica Noului Testament, Petru le-a spus oamenilor „să se pocăiască” (Faptele Apostolilor 2:38). Pocăința merge dincolo de părerea de rău și de exprimarea de remușcări pentru acțiunile din trecut (2 Corinteni 7:8-11). Adevărata pocăință implică o recunoaștere a naturii noastre și opoziția ei lui Dumnezeu (Romani 8:7). Ea (pocăința) cere o schimbare dela mersul pe calea lumii la mersul pe calea lui Dumnezeu (Isaia 55:7-8; Faptele Apostolilor 26:20). Este predare completă și supunere voluntară, bazată pe recunoașterea a cum vrea Dumnezeu să trăim noi.

Pocăirea începe cu strigatul nostru la Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre și acceptarea de către noi a lui Isus Hristos ca Mântuitorul nostru personal. Nu este o hotărâre bazată numai pe emoție, deși emoția este o parte importantă (Faptele Apostolilor 2:37), dar o hotărâre să-L ascultăm cu sinceritate pe Dumnezeu prin credință în Isus Hristos. Neprihănirea lui Hristos devine a noastră prin credința în El (Filipeni 3:8-9; Romani 8:1-4). Pocăirea nu este simpla consimțire a unei religii sau a unui pachet de legi. Încrederea în Dumnezeu și în căile lui va conduce ca omul să acționeze conform voinței Lui și să dezvăluie „lucrări ale neprihănirii” (Iacov 2:17-26). Adevărata pocăință de la Dumnezeu nu este ceva pe care o persoană poate s-o obțină prin lucrările sale. Este un dar dela Dumnezeu (2 Timotei 2:25). Este unul dintre multele lucruri bune pe care ni Le dă Tatăl (Iacov 1:17). El ne conduce la pocăință (Romani 2:4).

Pocăința este o parte principală a procesului de convertire. Așa cum a zis Petru în prima lui predică: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele Apostolilor 2:38). Noi trebuie să ne pocăim de păcat, care este încălcarea legii lui Dumnezeu (1 Ioan 3:4). Pocăirea precede botezul.

După pocăire și botez, Duhul lui Dumnezeu este dat convertitului prin pusul mâinilor (2 Timotei 1:6). Acum Duhul Sânt ne conduce să trăim calea lui Dumnezeu (Romani 8:14). Acum avem dragostea de Dumnezeu care ne motivează să ținem legile lui Dumnezeu (1 Ioan 5:3). Creștinii adevărați au pe Duhul Sfânt (Romani 8:9) și se străduiesc să trăiască așa cum a trăit Isus Hristos (1 Ioan 2:6).

Pocăirea implică atât tristețe cât și bucurie. Pocăirea conduce la o relație cu bucurie și veșnică cu Dumnezeu nostru iubitor, Creatorul și autorul nostru de viață. Pocăirea centralizează viziunea noastră pe dragostea și mila lui Dumnezeu și iertarea păcatului făcută posibilă prin sacrificiul Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Pocăirea este necesară pentru a ne dezbăra de „omul cel vechi” și să devenim parte din familia lui Dumnezeu (Efeseni 4:20-24). Isus a spus, „Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15). Speranța de a fi parte din Împărăția lui Dumnezeu este cu siguranță un motiv de bucurie!

Curând după pocăirea duhovnicească, omul trebuie să fie botezat și să primească darul Sfântului Duh (Faptele Apostolilor 2:37-38), astfel să șteargă toate păcatele din trecut (Romani 3:25). După aceea vine o viață condusă de Duhul lui Dumnezeu, crescând în milă și cunoștință, producând fruct și fiind perfectat în sfințenie și neprihănire (2 Petre 3:18; Matei 13:23; 2 Corinteni 7:1).

Pocăirea trebuie să fie continuă. Nu este o acțiune de o singură dată în viața credinciosului. O persoană convertită trebuie să continue să lupte cu păcatul din viața lui sau a ei (1 Ioan 1:8-10; 2:1). Natura lui omenească rămâne pentru restul vieții lui și se luptă contra minții lui, conducând la păcat (Romani 7:17; 20:21). Omul dorește să facă plăcere și să-L asculte pe Dumnezeu. Dragostea de Dumnezeu în persoana aceea (Romani 5:5) recunoaște calea perfectă a lui Dumnezeu și dorește să urmeze acea cale, dar de asemenea își dă seama de slăbiciunile carnale (Romani 7:12-25).

Dumnezeu nu-l condamnă pe credincios (Romani 8:1) atâta timp cât el rămâne într-o atitudine de pocăire de biruire a păcatului (Apocalipsa 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21). Persoana convertită continuă prin pocăire și credință să depindă de sacrificiul lui Isus Hristos pentru a-și acoperi păcatele în acest proces de biruință pe viață.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm
Calea spre viața veșnică și Transformându-ți viața – procesul de convertire.)

Botezul cu apă

Noi credem în ceremonia botezului de apă prin imersie după pocăire. Prin punerea mâinilor, după rugăciune, credinciosul primește Duhul Sfânt și devine parte din Corpul spiritual al lui Isus Hristos (Matei 3:13, 16; Ioan 3:23; Faptele Apostolilor 2:38; 8:14-17; 1 Corinteni 12:13).

Ioan Botezătorul a introdus botezul de pocăire, legat de ideea iertării păcatelor (Matei 3:1-6; Marcu 1:4-5). Isus Însuși a fost botezat de Ioan (Matei 3:13-17), nu pentru că El avea nevoie să se pocăiască și să fie iertat, dar ca un exemplu pentru discipolii Săi de-a lungul veacurilor.

Cuvântul *botez* este simplul o versiune a cuvântului grec *baptizo*, care înseamnă „a scufunda.” Prin definiție, atunci, singura formă biblică de botez este o scufundare completă în apă. Ioan Botezătorul a ales un anumit loc pe râul Iordan pentru botezurile sale pentru că acolo era apă destulă (Ioan 3:23).

Pentru Creștin, ceremonia botezului este extraordinar de importantă. Într-o singură acțiune, moartea, îngroparea și învierea lui Hristos sunt reamintite credinciosului și legate de propria lui, sau a ei, „moarte” și „înviere” simbolice din „mormântul de apă” ca să umble în noutatea vieții (Romani 6:3-6; Coloseni 2:12-13). De asemenea, inerentă în simbolism este promisiunea viitoarei învieri a credinciosului în Împărăția lui Dumnezeu. Păcătosul, acum iertat, iese din apa botezului ca să trăiască o viață nouă în Hristos, liberă de pedeapsa morții căpătată prin păcat. Apa botezului a spălat simbolic toate păcatele acelea. În privința aceasta, botezul este o recunoaștere externă a intenției interioare a credinciosului de a da atenție și de a supune viața lui, sau a ei, lui Dumnezeu și a felului Lui de viață (Efeseni 4:20-24).

Botezul, care este poruncit, trebuie precedat de credință și pocăință (Faptele Apostolilor 2:37-38; Marcu 16:16). Chiar simbolismul botezului însuși arată o înclinare să „îngroape” viața veche păcătoasă (Romani 6:11). Recunoașterea noastră a vinovăției și nevoia ca Isus Hristos să ne mântuiască de consecințele păcatului este de importanță absolută. Această pocăință este caracterizată de o schimbare a inimii și a activității și este bazată pe credința personală, și dedicarea totală, în Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl (Luca 14:25-33; Coloseni 2:12). Botezul trebuie să fie acceptat numai de cineva care este suficient de matur ca să înțeleagă și să aprecieze dedicația cerută pentru o viață întregă. Biblia nu dă nici o indicație să botezul este potrivit pentru copii.

Botezul este urmat de rugăciune și de pusul mâinilor. Aceasta este parte din procesul prin care primim darul Duhului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 8:14-18). Este prin Duhul Sfânt că Hristos trăiește în Creștin (Ioan 14:16-17, 23; Galateni 2:20). Prin procesul acesta,

credinciosul este pus în Corpul spiritual al lui Hristos (1 Corinteni 12:12-13), aducând bucurie în ceruri (Luca 15:7).

Misiunea pe care Isus Hristos a dat-o discipolilor include autoritatea de a boteza credincioșii (Matei 28:18-20). Astfel, cei care au ajuns la pocăință prin chemarea lui Dumnezeu (Ioan 6:44) caută botezul pentru iertarea păcatelor, urmând exemplul și învățătura lui Isus Hristos.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm
Calea spre viața veșnică și Transformându-ți viața: procesul de convertire.)

Ziua de Sabat

Noi credem că ziua a șaptea a săptămânii este Sabatul Domnului Dumnezeu nostru. În ziua aceasta noi suntem porunciți să ne odihnim de toate muncile noastre și să ne închinăm lui Dumnezeu, urmând învățăturile și exemplul lui Isus, a apostolilor și a Bisericii Noului Testament (Genesa 2:2-3; Exodul 20:8-11; 31:13-17; Leviticul 23:3; Isaia 58:13; Evrei 4:4-10; Marcu 1:21; 2:27-28; 6:2; Faptele Apostolilor 13:42-44; 17:2; 18:4; Luca 4:31).

Ziua de Sabat a fost făcută și pusă de o parte pentru om din momentul creației. Dumnezeu a binecuvântat și a sanctificat ziua a șaptea, și s-a odihnit în ea de toate muncile Lui. Sabatul a fost ziua după crearea primului om, un timp dedicat pentru om să se concentreze pe o relație personală apropiată cu Creatorul lui (Genesa 2:2-3).

Sabatul a fost făcut și pus de o parte pentru om dela începutul creației și ne beneficiază direct pe noi. Isus Hristos este Domnul Sabatului, deci legând pentru totdeauna pe Creatorul Însuși cu acest timp sfânt (Marcu 2:27-28). Este un timp foarte special pentru a adânci și a lărgi devoțiunea și relația omului cu Dumnezeu. Când ne întoarcem dela căutarea propriei noastre căi, noi aflăm desfătare în ceea ce îi face plăcere lui Dumnezeu (Isaia 58:13-14).

Dumnezeu a dat instrucțiuni în ceea ce privește observarea Sabatului în Exodul 20:8-10. Omul urmează să-și „aducă aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințească.” Omul își amintește și sfințește Sabatul prin închinăciunea și odihna în ziua a șaptea. Așa cum Creștinii urmează acest obicei, ei urmează exemplul Creatorului lor și li se reamintește de Cel care i-a adus în existență.

În Deuteronom 5:12-15 Dumnezeu accentuează din nou nevoia de a ține Sabatul. El ne explică cum Sabatul este o reamintire nu numai a Creatorului, dar că El este de asemenea acel care ne eliberează din robie (vezi de asemenea Luca 4:18-19). Israelul antic și-a amintit că a fost eliberat de robia fizică a Egiptului. Creștinii își amintesc că sunt eliberați de robia spirituală și eliberați prin Isus Hristos (Romani 6:16-18).

Exodul 31:13-17 arată că Sabatul este un semn între Dumnezeu și poporul Său și constituie un legământ perpetuu. Aceasta este în plus la învățăturile date la creație și la cele Zece Porunci. Urmează să fie păstrat sfânt ca o reamintire celor chemați de Dumnezeu că El este Cel care i-a pus de o parte și că ei sunt copiii lui Dumnezeu.

Când Isus se va reîntoarce pe pământ și va stabili Împărăția lui Dumnezeu, Sabatul va fi ținut regulat ca un mod de închinăciune și servindu-L pe El (Isaia 66:23).

Adevărul că o odihnă de Sabat încă rămâne pentru omenire (Evrei 4:9) este confirmat prin exemplul viu al lui Isus Hristos (Luca 4:31) și de adepții Lui după moartea și învierea Lui.

Pavel a învățat pe păgâni (gentili) în ziua de Sabat (Faptele Apostolilor 13:42-44), urmând atât legea lui Dumnezeu cât și exemplul lui Hristos. Peste tot unde a mers Pavel el a învățat în ziua de Sabat, după cum îi era obiceiul, și a stabilit biserici care au ținut Sabatul (Faptele Apostolilor 17:2; 18:4). Nu se poate găsi nici un exemplu în scrierile apostolilor sau în practica Bisericii Noului Testament care să arate vreo schimbare în exemplul și învățăturile pe care ei le-au primit dela Hristos.

În concluzie, Sabatul privește înapoi la creație și îi reamintește omului de Creatorul lui. În prezent, reamintește celor care țin ziua a șaptea sfântă că Dumnezeu este Cel care i-a răscumpărat de la păcat. În sfârșit, Sabatul privește înainte spre întoarcerea lui Isus Hristos și stabilirea Împărăției lui Dumnezeu, când va fi cu adevărat odihnă pentru toată omenirea.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm

Dela apus la apus: Sabatul de odihnă al lui Dumnezeu.)

Paștele (Passover)

Noi credem în sărbătorirea Paștelui Noului Testament în noaptea de 14 a lui Abib, aniversarea morții Mântuitorului nostru (Leviticul 23:5; Luca 22:13-14).

Pentru că Isus a instituit noile simboluri ale Paștelui al pâinii și al vinului, și a spus despre vin „acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou” (Matei 26:28; Marcu 14:24), indică clar că ceremonia Paștelui pe care noi trebuie s-o ținem este o observare a unui Legământ Nou (Noul Testament). De asemenea, Isus personal a identificat această ceremonie *memorială* (Luca 22:19) ca „Paștele acestea” (versul 15) și a ținut-o pe data pusă de o parte în Leviticul 23 pentru observarea anuală pe 14 al lui Abib conform calendarului ebraic.

Isus Însuși a pus timpul serviciului Paștelui Noului Testament în noaptea dinaintea morții Sale. Pavel a confirmat că noi urmează s-o ținem „în noaptea în care a fost vândut” (1 Corinteni 11:23-26; Luca 22:14-20; Ioan 13:1-17) – la începutul lui Abib 14. Isus specific a aplicat numele de „Paști” acestui serviciu memorial special (Matei 26:18; Luca 22:8, 15). El le-a dat discipolilor instrucțiuni privitor la cum, când și unde să prepare acest nou fel de a prezenta moartea Mântuitorului (Luca 22:7:13).

Paștele Noului Testament nu este numai despre moartea „Mielului lui Dumnezeu.” Este de asemenea despre suferința Sa (Luca 22:15). Urmează să ne reamintim întregul sacrificiu pe care l-a făcut El – atât suferința Lui cât și moartea Sa. Suferința, moartea și îngroparea Sa toate au avut loc pe Abib 14. Simbolurile pâinii și vinului au înlocuit mieii de sacrificiu ai Vechiului Testament (Exodul 12), care erau un tip de Isus Hristos.

Isus, ca Miel al lui Dumnezeu, este „Paștele nostru” (1 Corinteni 5:7). Pâinea și vinul reprezintă întregul Lui sacrificiu – suferința și moartea Sa.

Moartea lui Isus a avut loc după amiaza zilei de Abib 14, dar suferința Sa a început în noaptea dinaintea morții Sale în timp ce încă era cu discipolii Săi. „A luat cu El pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedei, și a început să Se întristeze și să se mâhnească foarte tare. Isus le-a zis atunci: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” (Matei 26:37-38).

Obiceiul nostru de a ne reaminti de moartea lui Hristos ca Paștele nostru la începutul lui 14, noaptea când Isus a fost vândut, și ținerea Festivalului Azimelor dela începutul lui 15 până la sfârșitul lui 21 satisface direcțiile date în Scripturi. Înregistrarea biblică este clară în respectul acesta, și nu avem nici o problemă să discernem secvența corectă a evenimentelor – Paștele este să fie urmat de Săptămâna Azimelor.

Cum Hristos este Paștele nostru, pâinea și vinul sunt amintiri a suferinței și morții Sale. Ca evrei, Isus Hristos și discipolii Săi ținuseră Paștele toată viața lor. Dar acum sunt

simboluri noi. Hristos le-a arătat discipolilor Săi semnificația profundă a Paștelui prin noile simboluri și prin suferința și moartea Sa finală pe ziua 14 a primei luni.

După ce le-a spus discipolilor Săi să bea vinul, Isus a zis; „căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Matei 26:28). Instituirea de Hristos a simbolurilor Paștelui este consistentă cu rolul Lui de „Mijlocitorul legământului celui nou” (Matei 12:24).

În sacrificiul Său, El a luat asupra sa pedeapsa păcatelor omenirii (1 Petru 3:18). Când noi luăm din pâine și vin, noi recunoaștem că trupul și sângele Lui a fost dat ca să acopere păcatele noastre. Prin credință în sacrificiul lui Isus Hristos suntem împăcați cu Tatăl. Împăcarea ne acordă acces la Tatăl, făcând posibil pentru noi să venim cu curaj înaintea tronului lui de dragoste să aflăm ajutor la nevoie (Evrei 4:16). Este prin sacrificiul Său că noi suntem vindecați spiritual, fizic, mintal și emoțional (Isaia 53:4-5; Iacov 5:14).

Când mâncăm pâinea, simbolizăm pe Hristos trăind în noi (Ioan 6:5 3-54). De asemenea arătăm uniunea cu Hristos și cu fiecare membru al corpului lui Hristos – Biserica (1 Corinteni 10:16), la fel ca și dorința noastră de a trăi conform cuvântului lui Dumnezeu.

Isus ne poruncește să ținem serviciul de Paști în amintirea Lui (Luca 22:19-20). Pavel ne spune clar în 1 Corinteni 11:20-26 că Biserica trebuie să „vă adunați” pentru ca să „mâncăți din pâinea aceasta și beți din paharul acesta.” Scopul ceremoniei acesteia este că să „vestiți moartea Domnului, până va veni El” -- reprezentând singura modalitate în care omenirea va fi împăcată cu Dumnezeu Tatăl. Pavel ne spune că suntem *împăcați* cu Dumnezeu Tatăl prin moartea lui Isus – dar că suntem *mântuiți* prin viața sa (Romani 5:10).

Partea spălatului picioarelor a serviciului de Paști a fost stabilită de Isus. După ce ne-a dat exemplul Său personal de a fi un servitor prin spălarea picioarelor discipolilor Săi, El ne-a spus: „Dacă știți aceste lucruri, fericite de voi, dacă le faceți” (Ioan 13:17).

Toate trei elemente – spălatul picioarelor, pâinea și vinul – parte din ceremonia anuală ținută de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională. Această ceremonie este ținută odată pe an, puțin timp după apusul soarelui în seara începutului zile a 14cea din prima lună a calendarului Ebraic, după cum a fost stabilit de Cuvântul lui Dumnezeu.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm
Planul Zilelor Sfinte ale lui Dumnezeu: Promisiunea de speranță pentru omenire.)

Festivalurile lui Dumnezeu

Noi credem în observarea poruncită a celor șapte Zile Sfinte anuale care au fost date Israelului antic de Dumnezeu; au fost ținute de Isus Hristos, de apostoli și de Biserica Noului Testament; și vor fi ținute de întreaga omenire în timpul domniei mileniale a lui Hristos. Aceste Zile Sfinte ne dezvăluie Planul lui Dumnezeu pentru mântuire (Coloseni 2:16-17; 1 Petru 1:19-20; 1 Corinteni 5:8; 15:22-26; 16:8; Iacov 1:18; Exodul 23:14-17; Leviticul 23; Luca 2:41-42; 22:14-15; Ioan 7:2, 8, 10, 14; Faptele Apostolilor 2:1; 18:21; 20:16; Zaharia 14:16-21).

Când Dumnezeu a salvat națiunea Israelului din captivitate în Egipt, El a poruncit națiunii să participe într-o închinăciune specială în timpul sezonului recoltei anuale (Exodul 23:14-16; Deuteronom 16:1-17). Dumnezeu a definit aceste celebrări ca festivalurile Lui, sau „sărbătorile Domnului” (Leviticul 23:2-4). Mesajul evangheliei sau planul de mântuire al lui Dumnezeu sunt îmbogățite prin înțelegerea că strângerea fizică a recoltelor de grâne sunt tipuri de recoltări a oamenilor prin darul lui Dumnezeu al mântuirii de către Isus Hristos (Matei 9:37-38; Ioan 4:35; 15:1-8; Coloseni 2:16-17).

Cele șapte Zile Sfinte anuale sunt Sabaturi anuale. Ele sunt convocări sfinte, sau adunări poruncite, a poporului lui Dumnezeu. Aceste zile sunt sfinte pentru că ele au fost sfințite (puse de o parte) de Dumnezeu. El poruncește poporului Său să se adune pentru închinăciune și să învețe despre El și planul Lui. Porunca Lui merge mai departe decât numai închinăciunea; include sociabilitatea și sărbătorirea împreună (Leviticul 23:1-4; Deuteronom 14:23-26; Neemia 8:1-12).

Relatarea Noului Testament arată continuitatea ținerii acestor zile de Isus Hristos și de Biserica Lui. Isus a ținut aceste festivaluri și nouă, ca adepți ai Lui, ne este poruncit să umblăm cum a umblat El (Ioan 7:8-14; 1 Ioan 2:6). Biserica Noului Testament a început într-un festival anual – Ziua Rusaliilor [Pentecost] (Faptele Apostolilor 2:1-4). Apostolii și discipolii Bisericii de început au continuat să țină aceste festivaluri mult timp după moartea și învierea lui Isus (Faptele Apostolilor 18:21; 20:16; 27:9; 1 Corinteni 5:8). Pavel susține observarea lor și le prezintă ca „umbre” sau schițe continue a extraordinarelor evenimente din planul de mântuire al lui Dumnezeu, care încă urmează să fie împlinite (Coloseni 2:16-17). El de asemenea instruește congregația din Corint, „Să prăznuim dar praznicul.” (1 Corinteni 5:8).

Prin ținerea acestor festivaluri (praznice), poporul lui Dumnezeu se focalizează pe lucrul lui Isus Mântuitorul și le este amintit de El tot timpul anului. Este prin propovăduirea evangheliei Împărăției lui Dumnezeu și chemarea divină la o viață nouă (Ioan 6:44) că noi

vedem clăditul Bisericii ca familia lui Dumnezeu. Prin Hristos ca punct al nostru central, noi începem să înțelegem semnificația specială a festivalurilor anuale.

În cursul celor șapte festivaluri anuale sunt șapte Zile Sfinte, care sunt Sabaturi anuale. Aceste Zile Sfinte sunt prima și ultima zi a Festivalului Azimelor, Ziua de Rusalii (Pentecostul), Festivalul Trâmbițelor, Ziua Ispășirii, Prima zi a Sărbătorii Corturilor și Ziua a opta (Ultima zi mare). Deși Paștele este un festival, nu este un Sabat anual.

Planul Mântuirii cum ne este dezvăluit în Sfintele Scripturi este reflectat de semnificația acestor șapte festivaluri anuale.

- **Paștele [Passover]** ne învață că Isus Hristos a fost fără de păcat și, ca adevărat Miel al lui Dumnezeu, Și-a dat viața pentru ca păcatele omenirii să poată fi iertate și pedeapsa cu moartea înlăturată (1 Corinteni 5:7; 1 Petru 1:18-20; Romani 3:25). Paștele, deși nu este ținut ca o Zi Sfântă, este primul festival al anului.
- **Festivalul Azimelor** ne învață că am fost chemați să respingem fărădelegea și să ne pocăim de păcat. Noi urmează să trăim prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu și conform cu învățăturile lui Isus Hristos (1 Corinteni 5:8; Matei 4:4). În timpul acestui festival, drojdia simbolizează păcatul și, ca atare, este scoasă din casele noastre pentru cele șapte zile cât durează sărbătoarea (1 Corinteni 5:7-8; Exodul 12:19). Mâncând pâine nedospită noi descriem trăind o viață de sinceritate și adevăr, fără păcat.
- **Rusaliile [Festivalul de Pentecost]**, sau al primelor fructe, ne învață că Isus Hristos a venit să-Și clădească Biserica. Festivalul acesta descrie venirea Sfântului Duh și stabilirea Bisericii. Primele fructe sunt acei cărora le va fi dată mântuirea la reîntoarcerea lui Hristos. Ei au fost împuterniciți cu Duhul Sfânt, care creează în fiecare o inimă și o natură nouă ca să trăiască conform poruncilor lui Dumnezeu (Exodul 23:16; Faptele Apostolilor 2:1-4, 37-39; 5:32; Iacov 1:18).
- **Festivalul Trâmbițelor** ne învață că Isus Hristos se va reîntoarce pe pământ în plină vedere la sfârșitul acestei epoci. Atunci El îi va învia pe sfinții care nu mai trăiesc și îi va schimba instantaneu pe sfinții încă în viață în ființe spirituale nemuritoare (Matei 24:31; 1 Corinteni 15:52-53; 1 Tesaloniceni 4:13-17). Festivalul acesta comemorează sunatul trâmbițelor care vor preceda reîntoarcerea Sa. Șapte îngeri cu șapte trompete sunt descriși în Apocalipsa 8-10. Hristos se va reîntoarce la sunetul celei de a șaptea trompete (Apocalipsa 11:15).
- **Ziua Ispășirii** ne învață că Isus Hristos Și-a dat viața ca să ispășească pentru păcatele întregii omeniri. De asemenea arată spre timpul când Satana va fi legat pentru 1000 de ani (Leviticul 16:29-30, 20:22; Apocalipsa 20:1-3). Această Zi Sfântă descrie pe Marele nostru Preot, Isus Hristos, făcând ispășire pentru păcatele noastre, care ne permite să ne împăcăm cu Dumnezeu și să intrăm în „sfântul sfinților” (Evrei 9:8-14; 10:19-20). Postind în ziua aceasta, ne tragem mai aproape de Dumnezeu și descriem împăcarea omenirii cu Dumnezeu. Hristos este parte esențială din acest proces ca Marele nostru Preot (Evrei 4:14-15; 5:4-5, 10) și ca sacrificiul nostru veșnic pentru păcat (Evrei 9:26-28).
- **Festivalul Corturilor** ne învață că atunci când Isus Hristos se va reîntoarce, va fi stabilită o societate nouă cu Hristos ca Împărat al Împăraților și Domn al Domnilor. Hristos, ajutat de sfinții înviați, va așeza guvernul Său pe pământ pentru 1000 de ani (Apocalipsa 19:11-16; 20:4; Leviticul 23:39-43; Matei 17:1-4; Evrei 11:8-9).

Guvernarea sub legile Lui va fi întinsă dela Ierusalem prin întreaga lume ca să introducă o perioadă de pace și prosperitate fără precedent (Isaia 2:2-4; Daniel 1:35, 44; 7:13-14).

- **Ultima zi Mare**, sau a opta zi, ne învață că Isus Hristos va termina recolta lui de oameni prin învierea dintre morți și extinderea salvării tuturor ființelor omenești care au murit în trecut și nu li s-a dat niciodată o ocazie completă pentru mântuire (Ezekiel 37:1-14; Romani 11:25-27; Luca 11:31-32; Apocalipsa 20:11—13).

Ciclul anual al celebrării festivalurilor și al Zilelor Sfinte amintesc discipolilor lui Hristos că El lucrează la planul Său de a extinde mântuirea, de păcat și de moarte, și să ofere darul vieții eterne în familia lui Dumnezeu întregii omenirii – din trecut, prezent și viitor.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm *Planul Zilelor Sfinte al lui Dumnezeu: promisiunea de speranță a omenirii.*)

Legile Alimentare ale lui Dumnezeu

Noi credem că acele mâncări care sunt desemnate de Dumnezeu ca „necurate” în Leviticul 11 și Deuteronom 14 nu trebuie să fie mâncate.

Scriptura ne dezvăluie că Dumnezeu a creat o mare varietate de viață animală care populează planeta noastră și declară în continuare că unele animale au fost create pentru motivul specific de a fi de mâncare omenirii (1 Timotei 4:3). Deși Creștinul nu este obligat să mănânce carne, vegetarianismul, în diversele lui aspecte, practicat ca o chestiune de cerință religioasă, este considerat a fi o slăbiciune spirituală (Romani 14:2).

Nu există o declarație clară când a dezvăluit Dumnezeu prima dată diferența dintre acele animale desemnate ca „curate” și cele care nu sunt „curate.”

Absența unei porunci clare în această chestiune nu trebuie interpretată ca dovadă că nu a fost totuși dată nici o instrucțiune. Puține porunci sunt clare în primele pagini ale Bibliei, dar exemplele care sunt înregistrate dezvăluie că normele de bine și de rău au fost înțelese cu claritate. Spre exemplu, nu este o poruncă clară împotriva omorului, înainte ca să omoare Cain pe fratele său, Abel, dar nimeni nu va trage concluzia că omorul fusese deci acceptabil înainte de momentul acela. Cartea Genesa poate fi descrisă ca o carte de începuturi. Cartea a fost scrisă de Moise ca să prevadă o înregistrare istorică a ceea ce a avut loc, dar nu ca o carte de legi. Cititorii nu trebuie să presupună că legea nu a fost în existență dela început.

Prima declarație în Scriptură privitor la animale „curate” și „necurate” se află în Genesa 7:2, unde lui Noe i se poruncește să ia șapte (sau șapte perechi) animale curate și numai o pereche din cele necurate. Când Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o barcă gigantică, El i-a dat instrucțiuni specifice privitor la mărimea ei, compoziția și desenul ei, totuși Dumnezeu nu a socotit necesar să-i dea instrucțiuni lui Noe despre care creaturi erau curate și care erau necurate. Instrucțiunile lui Dumnezeu și răspunsul lui Noe indică clar că Noe a înțeles care creaturi erau curate și care nu.

La concluzia potopului, Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Tot ce se mișcă și are viață, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și iarba verde” (Genesa 9:3). Ideea din versul precedent fiind că chiar dacă fuseseră puțini oameni lăsați în viață, și animalele mari și periculoase au fost prezervate, Noe și familiei lui nu trebuia să le fie frică de ele.

Versul 3 arată că animalele urmau să fie pentru beneficiul omului. Ele au fost date sub controlul omului la fel cum fuseseră date plantele verzi. Unele plante sunt potrivite pentru mâncat, altele pentru clădit, unele pentru înfrumusețare sau plăcere, și altele sunt otrăvitoare și te pot îmbolnăvi și pot aduce moartea, când sunt mâncate. În același fel, unele animale sunt folositoare pentru mâncat, în timp ce altele produc fibre pentru îmbrăcăminte, putere pentru lucrul pământului sau protecție pentru pericole.

Întotdeauna când animale sunt menționate în Scripturi ca sursă de mâncare sau în legătură cu sacrificii pe muntele Sinai, ele sunt invariabil animale curate (Genesa 15:9 – vaca, oaia, capra, turturelele și porumbelul. Genesa 22:13 – oaia; Exodul 12:5 – oaia sau capra). Legea cărnii „curate” și „necurate” este clar că precede Vechiul Legământ indiferent de rolul pe care l-ar mai fi jucat în cadrul aceluia Legământ.

Când a fost stabilit sistemul Levitic, a fost necesar să codifice un număr de probleme care fuseseră în efect pentru un timp. Două pasaje din Scriptură (Leviticul 11 1-47 și Deuteronom 14:3-21) arată clar care sunt creaturile puse de o parte pentru alimentare și care nu sunt, deși pasajele acestea numai codifică obiceiuri care antedatau cu mult sistemul Levitic. Termenul folosit să desemneze animalele acelea a căror carne era acceptabilă pentru mâncat este *curat* în timp ce termenul folosit pentru acelea care nu sunt bune de mâncat este *necurat*.

Scripturile nu ne dezvăluie exact de ce Dumnezeu a desemnat carnea unora dintre animale ca fiind potrivită pentru mâncat în timp ce carnea altora nu era acceptabilă. Indiferent de motiv, Dumnezeu știe de ce și cum a creat El fiecare animal, și El desemnează unele substanțe ca bune pentru mâncat și altele ca neacceptabile.

Diferite pasaje din Noul Testament arată că legile cărnii curate și necurate au fost încă observate de Isus Hristos și de discipolii săi. Pe cât erau de nerăbdători conducătorii religioși să-L acuze pe Isus că a violat interpretarea lor a legii religioase, nu există nici o înregistrare că ei l-au confruntat vre-odată asupra învățăturilor și practicilor lui în chestiunea aceasta. Dacă El ar fi propovăduit mâncatul cărnii necurate, ar fi fost un mod ideal de a întina reputația lui cu poporul, pentru că ei ar fi fost îngroziți de o idee ca aceasta. Cuvintele lui Isus în pasajul adesea citat greșit din Marcu 7 ar fi mâniat pe conducătorii religioși dacă ei ar fi interpretat declarația Lui în felul în care mulți oameni încearcă astăzi s-o explice. Folosirea lui Marcu 7 ca bază pentru mâncatul cărnii necurate este aflată într-o folosire diferită a gramaticii care este găsită numai în foarte puține manuscrise grecești.

Faptele Apostolilor 10 ilustrează cu tărie că înțelegerea la început a Bisericii Noului Testament despre cărnuri curate și necurate, deși nu este scopul principal din spatele visului. Petru a primit un vis de la Dumnezeu care l-a instruit să ia mesajul evangheliei națiunilor și lumii în afara comunității evreiești. În timpul acestui vis, Petru a refuzat de trei ori să mănânce din animalele necurate ce îi fuseseră arătate și a rămas încurcat despre semnificația unui asemenea vis până când Dumnezeu i-a dezvăluit că a fost despre oameni și nu despre animale curate sau necurate. Îi fusese dezvăluit lui Petru că nici un om nu trebuie să fie considerat „spurcat sau necurat” (versurile 28-29).

Capitolul acesta se sfârșește cu Duhul Sfânt fiind dat gospodăriei lui Cornelius ca dovadă că acum evanghelia urma să se ducă la toate națiunile (versurile 44-48). Deși partea aceasta a Scripturii a fost folosită ca permisiune să se mănânce animale necurate, ea indică clar opusul. Evenimentul acesta a avut loc câțiva ani în istoria Bisericii Noului Testament, totuși Petru a respins ideea de a mânca carne necurată, mergând atât de departe încât să protesteze că el „niciodată n-a mâncat ceva spurcat sau necurat” (versul 14).

Pavel a scris despre creaturile „pe cari Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțămiri de către cei ce cred și cunosc adevărul” și a descris aceste creaturi ca fiind „sfințite prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune” (1 Timotei 4:3, 5). Cuvântul folosit să descrie creaturile acestea, sfințit, poartă conotația dublă de a fi pus de o parte *dela* ceva la fel ca fiind pus de o parte *pentru* ceva. Animalele curate sunt acelea care au fost evident puse de o parte de Cuvântul lui Dumnezeu dintre toate celelalte animale și pot fi folosite pentru nutrirea omului. Carnea acelor creaturi care au fost desemnate potrivite pentru mâncare trebuie să fie primite cu recunoștință de acei care cred și cunosc adevărul.

Deci Biserica Unită a lui Dumnezeu propovăduiește abținerea dela cărnurile necurate bazat pe instrucțiunile și exemplele enumerate mai sus.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm
Ce ne învață Biblia despre cărnurile curate și necurate.)

Serviciul Militar și Războiul

Noi credem că Creștinii sunt interziși prin Poruncile lui Dumnezeu de a lua viața omenească fie direct fie indirect și că luatul armelor este împotriva acestei credințe fundamentale. Deci, noi credem că Creștinii nu ar trebui să fie de bunăvoie angajați în serviciul militar. Dacă ei sunt angajați fără voie în serviciul militar, atunci noi credem că ei ar trebui să refuze să poarte arme și pe cât posibil să refuze să ajungă sub autoritatea militară (Exodul 20:13; Matei 5:21-22; 1 Corinteni 7:21-23; Faptele Apostolilor 5:29).

Calea lui Dumnezeu este calea dragostei, a sacrificiului și a împărțirii (Romani 12:1, 10). Învățătura lui Dumnezeu pentru un individ privitor la luarea vieții omenești este însumată în Porunca a Șasea, care spune, „Să nu ucizi” (Exodul 20:13). Hristos a repetat un mare principiu când a zis, „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:29). Pavel a zis, „Dragostea nu face rău aproapelui” (Romani 13:10).

Isus a declarat, „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta,” „Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat...” (Ioan 18:36). Israelul spiritual al lui Dumnezeu nu mai este compus din cele 12 triburi fizice. Lume din toate națiunile au fost altoite în Israelul spiritual (Romani 9:1-8) și fac parte din Corpul spiritual al lui Hristos (Romani 2:25-29). Ca Creștini am ieșit din întuneric, de sub puterea Satanei la puterea Împărăției lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 26:28; Coloseni 1:11-13).

Noi avem acum cetățenia în ceruri (Filipeni 3:20). Noi trebuie să emulăm acțiunile lui Hristos (1 Petru 4:1, 13-16). Hristos nu a răspuns în același fel când a fost ocărât, și nu a amenințat când a suferit. El a suferit pentru că a făcut bine și a îndurat suferința cu răbdare din cauza dorinței Lui de a face plăcere lui Dumnezeu (1 Petru 2:19-24). El a propovăduit că a fi mâniat pe fratele tău poate rezulta în păcat (Matei 5:21-22). Noi trebuie să ne iubim dușmanii și să le facem bine celor ce ne urăsc (versurile 43-44). Noi nu trebuie să ne răzbunăm; răzbunarea aparține lui Dumnezeu (Romani 12:19).

Războiul nostru ca Creștini este în domeniul spiritual (Efeseni 6:10-20). Noi nu ne luptăm cu firea pământească (2 Corinteni 10:3), dar duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești (Efeseni 6:12). Noi trebuie să fim buni soldați spirituali ai lui Isus Hristos (2 Timotei 2:3-4). Aceasta este chemarea noastră în viață. Ca atare, Creștinii uneori trebuie să confrunte conflictul dintre legile oamenilor și legile Dumnezeului Atotputernic. Când se întâmplă

aceasta, Creștinul trebuie să se supună legilor lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 5:29; 1 Petru 2:13-14).

În cele mai multe țări, armata are propriile ei reguli și regulamente. O persoană în armată nu poate hotărî singură ce poate și ce nu poate face. Cel mai înțelept curs de acțiune este să eviți de a fi pus într-o asemenea situație, pentru să o persoană în armată este supusă autorității ei și poate fi chemată să ia viața omenească. Apostolul Pavel ne spune ca să nu devenim sclavii oamenilor (1 Corinteni 7:23).

Deci, Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, suportă opunerea la război a membrilor săi.

Promisiunile lui Avraam

Noi credem în trăinicia dreptății lui Dumnezeu. Această dreptate este demonstrată prin exactitatea lui Dumnezeu în împlinirea tuturor promisiunilor făcute de El lui Avraam, tatăl credincioșilor. Cum a promis, Dumnezeu a înmulțit descendenții liniari ai lui Avraam astfel că Avraam a devenit literal „tatăl” multor națiuni. Noi credem că Dumnezeu, cum a promis, i-a binecuvântat material pe descendenții liniari ai lui Avraam, Isac și Iacob (al cărui nume a fost schimbat mai târziu în Israel). Noi credem că Dumnezeu, prin Sămânța lui Avraam, Isus Hristos, oferă mântuirea întregii omenirii indiferent de descendența fizică. Mântuirea nu este, deci, un drept prin naștere. Este oferită liber tuturor acelor pe care îi cheamă Dumnezeu, și acei sunt considerați descendenți ai lui Avraam care sunt ai credinței, moștenitori conform promisiunilor. Noi credem că știind că Dumnezeu a împlinit, și continuă să îplinească, promisiunile fizice făcute lui Avraam și copiilor lui, și că El împlinește promisiunile spirituale prin Isus Hristos, este hotărâtor pentru înțelegerea mesajului profeților și cum se aplică el lumii (Psalm 111:1-10; Romani 4:16; 9:7-8; Galateni 3:16; Genesa 32:28).

Dumnezeu i-a făcut promisiuni materiale și spirituale lui Avraam. Promisiunile materiale implică măreție materială pentru descendenții lui: „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare” (Genesa 12:1-2). Aceste promisiuni materiale conțin asigurarea de pământ sau teritoriu și de alte binecuvântări (Genesa 12:7; 13:14-17; 15:18).

Aceste promisiuni materiale au fost transmise formal descendenților lui Avraam. Mai întâi i-au fost transmise lui Isac (Genesa 26:1-4). După aceea s-au transmis lui Iacob (Genesa 28:3-4, 13-14). Atunci au fost trecute lui Iosif și în sfârșit celor doi fii ai lui Iosif, Efraim și Manase (Genesa 48:15-19). Dar, din cauza sclaviei Israelului, împlinirea acestor promisiuni materiale a fost întârziată.

Mai înainte ca oricare dintre primii descendenți ai lui Avraam să moștenească țara promisă, ei au devenit sclavi în Egipt (Exodus 1:7-11). Israel a gemut din cauza robiei sale, și Dumnezeu l-a auzit. În buna Sa credință, Dumnezeu a hotărât să-l salveze Israelul din robie pentru a-Și ține promisiunea făcută lui Avraam, Isac și Iacob că descendenții lui Avraam vor fi binecuvântați material devenind un mare popor pe pământ (Exodul 2:23-25; 6:7-8; 13:5; Deuteronom 9:4-6).

După aceea aflăm promisiunile de binecuvântare materială oferite Israelului. Numai dacă Israeliții Îl vor asculta pe Dumnezeu și Îi vor ține legământul vor primi ei aceste

binecuvântări. Dacă nu se vor supune condițiilor legământului, binecuvântările vor fi reținute și în locul lor vor veni blesteme (Exodul 19:5-6; Leviticul 26:3-39; Deuteronom 28:1-68).

Din cauza păcatelor Israelului și a Iudeii, binecuvântările au fost reținute. Au fost numai perioade scurte de măreție sub domnia câtorva regi drepecți. Dar din cauza dreptății lui Dumnezeu, eventual El îi va binecuvânta cu măreție pe descendenții lui Avraam. Descendenții din Efraim și Manase (Marea Britanie și Statele Unite) au primit binecuvântarea de înălțare a măreției naționale. Efraim a devenit un grup de națiuni, iar Manase a devenit o singură națiune mare. Va fi prin aceste două națiuni că vor fi împlinite profețiile din Biblie privitor la Israel (Genesa 48:16; 49:22-26).

Conținută în promisiunea lui Avraam a fost promisiunea de mântuire pentru toți oamenii care vor deveni sãmânța lui Avraam (descendenții lui). Prin Avraam toate familiile de pe pãmânt vor avea acces la binecuvântările lui Dumnezeu (Genesa 22:18).

Aceste promisiuni făcute lui Avraam nu erau limitate la binecuvântările materiale dar au inclus binecuvântări spirituale extinse întregii omeniri. Pavel a înțeles că mântuirea nu era numai pentru Evrei sau Israelii, dar pentru întreaga omenire. A arătat că „sãmânța” la care s-a făcut referință a fost Isus Hristos (Galateni 3:8, 14;16).

Zaharia, la nașterea lui Ioan Botezătorul, a profestat că Dumnezeu își va aminti de un jurãmânt pe care L-a jurat lui Avraam (Luca 1:69-72). Pavel ia notă că Isus Hristos a venit să confirme promisiunile făcute strămoșilor (Romani 15:8). Promisiunea mântuirii vine dela Dumnezeu prin Duhul Sfânt ca parte a Noului Legãmânt pus la dispoziția noastră prin moartea și învierea lui Isus Hristos. Duhul Sfânt este cheia „promisiunilor mai bune” care vin sub legãmântul „nou” și „mai bun” care a fost stabilit pe acele promisiuni mai bune (Evrei 8:6).

Apostolilor li s-a spus să aștepte la Ierusalem pentru această promisiune mai bună (Faptele Apostolilor 1:4, 8). Ei au așteptat să primească pecetea Duhului Sfânt „al promisiunii,” care era garanția moștenirii lor (Efeseni 1:13-14). Este prin Duhul lui Dumnezeu că noi știm că suntem copiii lui Dumnezeu (Romani 8:9, 14-17) și astfel sãmânța lui Avraam (spiritual) și moștenitori ai mântuirii conform promisiunii (Galateni 3:28). Această promisiune nu este bazată pe rasă, dar pe chemarea lui Dumnezeu și pocăirea individului, indiferent de rasă sau origine națională.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă depe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm
Statele Unite și Marea Britanie în Profeția Bibliei).

Scopul lui Dumnezeu pentru Omenire

Noi credem că scopul lui Dumnezeu este să prepare pe acei pe care îi cheamă și care aleg – printr-o viață de înfrângere a păcatului, dezvoltare de caracter drept și creștere în neprihănire și cunoștință – să posede Împărăția lui Dumnezeu și să devină regi și preoți domnind cu Hristos la reîntoarcerea Sa. Noi credem că motivul pentru existența omenirii este literal pentru a fi născuți ca ființe spirituale în familia lui Dumnezeu (Romani 6:15-16; 8:14-17, 30; Faptele Apostolilor 2:39; 2 Petru 3:18; Apocalipsa 3:5; 5:10).

Este dorința lui Dumnezeu ca toți oamenii să devină membri ai familiei Sale în Împărăția lui Dumnezeu (2 Petru 3:9). Ca parte din acest proces, Dumnezeu îi cheamă acum pe unii indivizi ca să moștenească viața veșnică la reîntoarcerea lui Hristos pe pământ! (1 Corinteni 1:26-28; Matei 20:16; Ioan 6:44, 65), urmând ca alții să fie chemați mai târziu. Acei care sunt aleși acum Îl vor accepta pe Hristos ca Mântuitorul lor, vor abandona voința lor voinței lui Dumnezeu și se vor strădui să învingă păcatul în viețile lor (Apocalipsa 3:21).

Isus Hristos este referit ca, „cel întâi născut între mai mulți frați” (Romani 8:14-17, 29; Apocalipsa 1:5-6; Coloseni 1:15-18). La înviere la reîntoarcerea lui Hristos, „știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El;...” (1 Ioan 3:2). În acel moment, toți care au murit în credință vor fi înviați, și cei care sunt în viață în credință vor fi schimbați. Ambii vor deveni ființe spirituale și membri ai familiei lui Dumnezeu (2 Corinteni 6:18; 1 Corinteni 15:42-53). Ei vor servi atunci cu Hristos pe pământ ca regi și preoți în timpul domniei Lui mileniale (Apocalipsa 5:10; 20:4).

Împărat și preot sunt amândouă funcții deținute de Hristos. El este „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:15-16). El este de asemenea marele nostru Preot (Evrei 3:1; 4:14-16; 5:5-6; 6:20; 7:24-28; 8:1-6; 9:11; 10:12). Alții vor împărtăși în răspunderile Sale, de asemenea ca împărați și preoți, slujind sub El ca să îndeplinească voința Tatălui (Apocalipsa 5:10).

Acei care vor deveni preoți în timpul mileniului vor fi răspunzători cu învățatul oamenilor „să facă deosebire între ce este necurat și ce este curat,” o frază care include conceptul ajutându-i pe alții să facă deosebirea între bine și rău „Ezekiel 22:26; 44:23-24). Ca mesageri ai lui Dumnezeu ei vor învăța legea lui Dumnezeu și vor face cunoscut semnificația și aplicarea ei (Maleahi 2:7-9).

Una dintre răspunderi, ca împărat în Vechiul Testament, a fost să scrie cuvintele legii lui Dumnezeu și „s-o citească în toate zilele vieții lui” astfel el ar ține-o sub atenție și nu s-ar abate dela ea (Deuteronom 17:18-20). Acei care sunt făcuți împărați și preoți în Împărăția lui Dumnezeu vor fi aceia care i-au permis lui Dumnezeu să scrie legile Lui în inimile și mințile lor în timp ce ei erau încă ființe omenești (Evrei 8:10-11; Ieremia 31:33).

Ca împărați în timpul Mileniului, vor învăța calea de viață a lui Dumnezeu în oamenii încă în viață (Isaia 30:20-21). Ei vor administra guvernul lui Dumnezeu în zonele în care Isus Hristos le va da răspunderi (Matei 19:27:28; Luca 19:11-19). Ei vor fi în întregime supuși voinței lui Hristos, la fel cum și El este complet supus voinței Tatălui (Ioan 5:30). Ca moștenitori asociați cu Hristos, ei Îl vor ajuta în învățarea și guvernarea muritorilor de pe pământ (Apocalipsa 5:10).

Marele plan al lui Dumnezeu cuprinde întreaga omenire. Judecata Marelui Tron Alb, descrisă în Apocalipsa 20:11-13, ne dezvăluie că toate ființele omenești care au murit fără să înțeleagă vreodată acel plan vor fi înviate și li se va dezvălui adevăratul lor destin. Planul lui Dumnezeu este cuprinzător. Întreaga omenire se va bucura de ocazia să învețe adevărul lui Dumnezeu și să se pocăiască (1 Timotei 2:4; 2 Petru 3:9). Aceasta se va întâmpla în epoca de după Mileniu când vasta majoritate a ființelor omenești vor fi ridicate din morți pentru a primi ocazia lor pentru mântuire. Acei care se vor pocăi și Îl vor accepta pe Isus Hristos ca Mântuitor al lor vor primi darul vieții veșnice în familia lui Dumnezeu, în sfârși realizând destinul lor dat de Dumnezeu.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm
Care este destinul tău?).

Biserica

Noi credem că Biserica este corpul de credincioși care au primit, și care sunt conduși de, Duhul Sfânt. Adevărata Biserică a lui Dumnezeu este un organism spiritual. Numele lui biblic este „Biserica lui Dumnezeu.” Noi credem că misiunea Bisericii este să propovăduiască tuturor națiunilor evanghelia (veștile bune) ale venirii Împărăției lui Dumnezeu ca o mărturie, și să-i ajute să se împace cu Dumnezeu asemenea oameni cum sunt chemați acum. Noi credem că este de asemenea misiunea Bisericii lui Dumnezeu să dea putere, să edifice și să hrănească copiii lui Dumnezeu în dragostea și îndemnul Domnului nostru Isus Hristos (Faptele Apostolilor 2:38-39, 47; 20:28; Romani 8:14; 14:19; Efeseni 1:22-23; 3:14; 4:11-16; 1 Corinteni 1:2; 10:32; 11:16, 22; 12:27; 14:26; 15:9; 2 Corinteni 1:1-2; 5:18-20; Galateni 1:13; 1 Tesaloniceni 2:14; 2 Tesaloniceni 1:4; 1 Timotei 3:5, 15; Marcu 16:15; Matei 24:14; 28:18-20; Ioan 6:44, 65; 17:11, 16).

Cuvântul *biserică* este tradus dela cuvântul grecesc *ekklesia*, care derivă din verbul *kaleo* (însemnând „a chema”) și cu prefixul *ek* (o prepoziție însemnând „afară din”). Înseamnă un grup de oameni care „au fost chemați afară din,” întocmai cum fusese Israelul chemat afară din Egipt ca să se adune înaintea lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 7:38). În prima menționare a *ekklesia* în Noul Testament, Isus a promis că „Își va construi biserica Sa.” Este prezența Duhului Sfânt în mințile membrilor (1 Corinteni 2:12-13; Efeseni 4:3-6) că identifică Biserica lui Dumnezeu ca un grup special de oameni.

Biserica lui Dumnezeu s-a născut în Ziua de Rusalii (Pentecost) după înălțarea lui Isus Hristos. Dumnezeu a revărsat Duhul Său peste discipolii care erau adunați împreună în ziua aceea supuși poruncii lui Hristos de a rămâne în Ierusalem (Luca 24:49; Faptele Apostolilor 2:1-4; 5:32). În cursul următoarelor câtorva zile, Dumnezeu „adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (Faptele Apostolilor 2:47).

Isus a zis, „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes” (Ioan 6:44) și „dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu” (versul 65). Deci, nimeni nu se poate alătura Bisericii prin el însuși. Mai degrabă, Dumnezeu începe procesul conducând persoana respectivă la pocăire și botez pentru iertarea păcatelor și dând darul Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 2:38), prin care o persoană este pusă în Biserică.

Din cauză că este prezența interioară a Duhului Sfânt care identifică și unește poporul lui Dumnezeu (1 Corinteni 12:12-13), Biserica este un organism spiritual. Biserica este descrisă în Efeseni 2:19-22, ca „Templu sfânt.” Fiecare membru individual este de asemenea „Templul Duhului Sfânt” (1 Corinteni 6:19).

Isus Hristos este Capul viu al Bisericii, care este descrisă adesea ca „trupul lui Hristos” (1 Corinteni 12:27; Efeseni 1:22-23; 4:12; Coloseni 1:18). Biblia se referă la întregul Trup al lui Hristos sau la o congregație individuală ca „biserica lui Dumnezeu,” sau „bisericile lui Dumnezeu când se referă la mai mult de o singură congregație.

Isus i-a însărcinat pe discipolii Săi să propovăduiască evanghelia în toată lumea (Marcu 16:15) și să facă discipoli din toate neamurile (Matei 28:19). Hristos ne cheamă afară din răutățile lumii acestea (Ioan 17:15-16) și ne pune de o parte prin adevărul Cuvântului lui Dumnezeu (versul 17). El de asemenea ne trimite în lume (versul 18) să propovăduim evanghelia Împărăției lui Dumnezeu pentru o mărturie (Matei 24:14).

Munca de propovăduire a Bisericii, însoțită de mărturia combinată a vieților individuale ale membrilor Bisericii, oferă un mesaj puternic de speranță și lumină într-o lume aflată în întuneric (Filipeni 2:15; Matei 5:14-16). Membrii Bisericii lui Dumnezeu sunt „poporul Lui special” (Tit 2:14; 1 Petru 2:9), transformați de reînnoirea minților lor prin puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu (Romani 12:2).

Biserica oferă de asemenea un loc pentru tovărășie (Faptele Apostolilor 2:42; 1 Ioan 1:7), încurajare (Evrei 3:13; 10:24) și hrană spirituală (Efeseni 5:19; Coloseni 2:19). Dumnezeu a dat daruri spirituale fiecărui membru pentru înălțarea trupului (Romani 12:3-8; 1 Corinteni 12:4-28; Efeseni 4:7-8, 11-16). Aceste daruri trebuie să fie folosite cu dragoste (1 Corinteni 13:1-3). Iubind unul pe altul stabilește credibilitatea membrilor ca discipoli ai lui Isus Hristos (Ioan 13:34-35).

Numele biblic al Bisericii este arătat să fie „Biserica lui Dumnezeu.” În 12 ocazii în Noul Testament termenul *Biserica lui Dumnezeu* este folosit ca să identifice organismul spiritual identificat ca poporul lui Dumnezeu, spiritualul Israel. Precedentul pentru folosirea frazelor descriptive împreună cu numele „Biserica lui Dumnezeu” este stabilit clar în Scriptură. Citim despre „biserica lui Dumnezeu care este în Corint (1 Corinteni 1:2; 2 Corinteni 1:1), „bisericile din Galatia (Galateni 1:2), și „biserica în *Chenchrea*” (Romani 16:1).

Isus a promis că Biserica Sa nu va muri niciodată (Matei 16:18) și El nu ne va părăsi sau abandona niciodată (Evrei 13:5). El a promis să fie cu poporul Său „până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19-20), împuternicindu-i să facă munca Sa. Când Hristos se reîntoarce pe pământ să stabilească Împărăția lui Dumnezeu, Biserica Sa va governa împreună cu El (Apocalipsa 2:26; 3:21; 5:10; Daniel 7:22, 26-27), pentru că ei vor deveni învățători și judecători (1 Corinteni 6:1-3).

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm
Biserica clădită de Isus și Aceasta este Biserica Unită a lui Dumnezeu

Zeciuiala

Noi credem în zeciuială ca un mod de a-L onora pe Dumnezeu cu substanța noastră și ca un fel de a-L servi în propovăduirea evangheliei, îngrijirea Bisericii, asistarea la festivaluri și ajutorarea celor în nevoie (Proverbe 3:9-10; Genesa 14:17-20; 1 Corinteni 9:7:14; Numere 18:21; Deuteronom 14:22-29).

A „zeciu” (înseamnă în Ebraică și în Greacă „să dai sau să iei a zecea parte din”) înseamnă să dai a zecea parte din „toată creșterea” (Deuteronom 14:22) derivată din produsele agricole, proprietatea sau venitul cuiva, pentru suportul unui scop religios. Motivarea să zeciuiești este o recunoaștere de închinare a lui Dumnezeu ca Creator și Posesor al pământului și tot ce este pe el, inclusiv noi înșine.

Deși zeciuiala a devenit o lege codificată, adică scrisă, sub legământul făcut de Dumnezeu cu Israel, a fost practică istoric între cei care erau credincioși lui Dumnezeu înainte de legământ. Avraam, după ce a învins pe cei patru regi, a dat zeciuială din prada de război lui Melhisedec, preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt (Genesa 14:18-22). Este evident că Avraam a înțeles că dând o zecime este un mod potrivit de a onora pe Dumnezeu cu posesiunile lui fizice. De asemenea este bine de observat că Avraam a dat zeciuiala lui Melhisedec, un reprezentant al Creatorului Dumnezeu.

Avraam a recunoscut premisa fundamentală a datului zeciuiei lui Dumnezeu: El este actualul „Proprietar al cerului și al pământului,” care a făcut posibilă victoria lui, și toate binecuvântările. Dumnezeu ne amintește prin toată Biblia, și poporul lui Dumnezeu recunoaște cu respect, că totul aparține lui Dumnezeu (Exodul 19:5; Iov 41:11; Psalm 24:1; 50:12; Hagai 2:8). „Ci ca să-ți aduci aminte de Domnul Dumnezeuul tău,” le-a spus Moise, „că El îți dă putere să faci bogăție...” (Deuteronom 8:18, Biblia Ortodoxă Română). Zeciuiala este astfel, mai întâi și cel mai important, un act de recunoaștere a lui Dumnezeu ca sursa noastră de existență, de binecuvântare și de ajutor

Iacov a urmat de asemenea exemplul bunicului său Avraam. Când Dumnezeu i-a reconfirmat promisiunile făcute lui Avraam, Iacov i-a promis lui Dumnezeu, „din toate câte-mi vei da Tu mie, a zecea parte o voi da Ție” (Genesis 28:20-22, Biblia Ortodoxă Română).

Practica zeciuiei a fost încorporată în legământul cu Israel ca o lege scrisă. Tribul lui Levi, căruia nu i-a fost dată o moștenire de pământ din care să-și obțină profitul (Numere 18:23), a urmat să primească zeciuiala din produsele agricole în schimbul serviciului ecleziastic pentru națiune. Leviții, bazat pe ce primiseră în zeciuială dela popor, în schimb zeciuiau familiei preoțești a lui Aaron (Numere 18:26-28).

Cu timpul, zeciuiala a fost neglijată din neatenție în perioada după exil a lui Iuda, fapt pentru care Dumnezeu a certat națiunea în termenii cei mai tari (Maleahi 3:8-10). Lipsa de a zeciuî, a zis Dumnezeu, a fost echivalent cu jefuirea Lui, și poporul a fost în consecință blestemat. Totuși, El de asemenea le-a promis că supunere reinnoită în zeciuială va rezulta în binecuvântări dela El atât de abundente încât „voi turna peste voi belșug de binecuvântare.”

Câteva secole mai târziu, Isus Hristos a susținut clar practica zeciuiei. „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; *pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute*” (Matei 23:23).

În loc de a folosi o ocazie foarte potrivită de a abroga practica zeciuiei, Hristos a confirmat clar că voința Lui era ca zeciuiala să fie practică într-adevăr, împreună cu aderența la alte „lucruri mai însemnate” pe care ei se vedea că le neglijau.

Așa cum zeciuiala și darurile în Israel erau date tribului lui Levi pentru întreținerea lor și serviciul lor pentru Dumnezeu, Biserica Nouului Testament prevede suport financiar pentru preoțime ca să își ducă munca lor. Asemenea situații și principiile legate de această practică se pot găsi în Luca 10:1, 7-8; 1 Corinteni 9:7-14; 2 Corinteni 11:7-9; Filipeni 4:14-18 și Evrei 7.

Din Deuteronom 14 putem recunoaște două scopuri pentru zeciuială – asistarea la festivalurile lui Dumnezeu (Leviticul 23; Deuteronom 14:22-27) și grija pentru săraci și nevoiași (versurile 28-29). Întrucât noi credem în ținerea festivalurilor lui Dumnezeu și credem în a avea grijă de săraci și cei nevoiași noi recunoaștem continuitatea acestei practici.

Astăzi Biserica Unită a lui Dumnezeu continuă învățătura că zeciuiala este o lege universală și că supunerea voluntară la această lege reflectă natura generoasă, dătătoare a Creatorului și Prevăzătorului nostru.

Privitor la aplicarea acestei legi, este datoria Bisericii să-i învețe pe oameni să dea zeciuială, dar este răspunderea individului să se supună. Zeciuiala este o chestiune personală de credință între individ și Creatorul lui. Noi învățăm că oricine este devotat în a-L urma pe Dumnezeu trebuie să-L asculte și în felul acesta fundamental, dar nu este sarcina Bisericii să silească și să reglementeze plătitul zeciuiei. Din cauza complexității economice a societății de azi, Biserica primește regulat multe întrebări tehnice despre zeciuială, și noi căutăm să găsim direcții administrative înțelepte conform cu voința și instrucția lui Dumnezeu.

Prin zeciuiala care izvorăște din datul de bunăvoie și cu bucurie (2 Corinteni 9:6-8), noi Îl onorăm pe Dumnezeu și suportăm mijloacele fizice pentru munca Lui: propovăduirea evangheliei lumii întregi și făcutul de ucenici în toată lumea (Matei 24:14; 28:19-20). El a prevăzut sistemul financiar perfect, care are grijă de nevoile financiare ale muncii Lui, nevoile personale pentru a asista la festivalurile sale, și nevoia de avea grijă de cei nevoiași.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm
Ce ne învață Biblia despre zeciuială?)

Învierile

Noi credem că singura speranță a vieții veșnice pentru oamenii muritori prin sălășluirea Duhului Sfânt. Noi credem că la reîntoarcerea lui Isus Hristos va avea loc o înviere la viața spirituală a tuturor celor care au fost slujitori credincioși ai lui Dumnezeu. Noi credem că, după ce Isus Hristos a domnit pe pământ 1000 de ani, va fi o altă înviere la o viață fizică a vastei majorități a tuturor oamenilor care au trăit vre-odată. Noi credem că, după ce toată această lume a avut ocazia să trăiască o viață fizică, dacă ei se convertesc, atunci vor primi și ei viața veșnică. Noi credem de asemenea că toți cei care resping oferta de mântuire a lui Dumnezeu vor culege moartea veșnică (1 Corinteni 15:19, 45-52; Faptele Apostolilor 23:6; Ioan 5:21-29; Romani 6:23; 8:10-11; 1 Tesaloniceni 4:16; Ezekiel 37:1-14; Apocalipsa 20:4-5, 11-15; Ioan 3:16; Matei 25:46).

Învieria morților este una din doctrinele fundamentale conducând la perfecțiune și viața veșnică (Evrei 6:1-2). Fără înviera morților, Hristos nu ar fi înviat și credința noastră ar fi de pomană (1 Corinteni 15:12-19). Oamenii sunt muritori, fără nemurire inerentă. Mai mult, omul nu este capabil să-și dea el singur viața veșnică: deci nevoia pentru o înviere.

Noi aflăm în 1 Corinteni 15 că înviera este speranța întregii omeniri. Învierea înseamnă ridicare sau înălțare. Biblic, se referă la înălțarea dintre morți din nou la viață. Scriptura ne învață că înviera „a tuturor celor din morminte” (Ioan 5:28), dar este o ordine în care toți morții vor fi înviați (1 Corinteni 15:23). Biblia ne dezvăluie că unii vor fi înviați la viața veșnică iar alții vor fi condamnați la moartea veșnică (Daniel 12:2-3; Apocalipsa 20:13-15).

Înviera este posibilă pentru că Dumnezeu are puterea de a da viață. Dumnezeu, prin Cuvânt, care a devenit Isus Hristos, a dat viață primului om, Adam. El are aceeași putere de a da viață unei ființe omenești și a doua oară. Atât Tatăl cât și Fiul au viața înăuntrul lor înșiși (Ioan 5:26). Această putere inerentă a lui Dumnezeu poate produce atât viața fizică cât și cea spirituală. Dumnezeu are puterea de a învia pe cineva din mormânt în formă fizică sau spirituală (1 Corinteni 15:35-38). Dumnezeu a dovedit că poate învia la viața fizică (Ioan 11:43-44; Matei 27:52-53) și la viața spirituală (Matei 28:6-7): Învierea este posibilă pentru că Hristos a fost înviat (1 Corinteni 15:20-22). Învierea Lui ca un Mântuitor în viață, a făcut posibilă mântuirea tuturor oamenilor. Omenirea ar muri și ar pieri pentru totdeauna dacă nu ar fi înviera lui Hristos (Romani 5:10; 1 Corinteni 15:26, 55).

Planul lui Dumnezeu pentru omenire cere înviera tuturor celor care mor (Ioan 5:28). Apostolul Ioan descrie trei învieri – una la viața veșnică (Apocalipsa 20:4-6); una la viața

fizică (versurile 11-12); și una la moartea în lacul de foc (versurile 13-15) [deși versurile acestea nu menționează o înviere specifică, răii incorigibili, care au respins oferta lui Dumnezeu pentru salvare, vor trebui să fie înviați pentru a fi aruncați în lacul de foc]. Ioan 5:29 este un alt vers important în înțelegerea planului lui Dumnezeu. Sunt două învieri menționate în versul acesta, dar de fapt Biblia se referă la trei învieri.

Prima înviere este chemată pe numele acesta: „...Ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani...Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de *întâia înviere!* Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20:4-6). Această înviere va avea loc la a doua venire a lui Hristos când dreptii morți vor fi înviați la nemurire (1 Corinteni 15:50-52; 1 Tesaloniceni 4:14-17). Aceasta este numită „o înviere mai bună” (Evrei 11:35) pentru că este la nemurire și la domnie cu Hristos în timpul Mileniului.

A doua înviere va avea loc la sfârșitul celor 1000 de ani de domnie a lui Hristos și a sfinților. „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani” (Apocalipsa 20:5). Această înviere este descrisă mai departe în versul 12: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.”

Aceasta este o înviere înapoi la viața fizică (Ezekiel 37:1-14). Va include vasta majoritate a tuturor oamenilor care au trăit vreodată – oameni care nu au știut pe Dumnezeu și marele Lui scop pentru ei. Va fi o vreme foarte excitantă când întreaga istorie va fi întoarsă la viață (Matei 11:20-24; 12:41-42). Acești oameni vor avea o a doua șansă la viața fizică dar prima lor ocazie pentru mântuire și nemurirea glorioasă în familia lui Dumnezeu. Ei vor avea timp suficient pentru a învăța și a crește în modul de viață al lui Dumnezeu. Într-adevăr, planul lui Dumnezeu îi include pe toți. El nu dorește ca nimeni să piară dar toți să vină la pocăire și la mântuire (2 Petru 3:9; 1 Timotei 2:4).

A treia înviere va avea loc la concluzia planului lui Dumnezeu pentru omenire. Aceasta va fi o înviere la viața fizică a tuturor celor care au respins oferta lui Dumnezeu a vieții veșnice în epocile trecute – o înviere la moartea în lacul de foc, „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20:14-15; Evrei 10:26-29; 2 Petru 3:10-12). Dumnezeu nostru iubitor dă fiecăruia ocazia de a avea viața veșnică și dorește ca nimeni să nu piară. Dar dacă ei refuză, pedeapsa este a doua moarte, care le termină viețile repede și pentru totdeauna (Maleahi 4:1, 3; Matei 25:46).

Aceste trei învieri dezvăluie ordinea minunatului plan al lui Dumnezeu și scopul pentru întreaga omenire. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată” (Evrei 9:27), dar după aceea va fi o înviere pentru fiecare care a trăit vreodată.

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm *Ce se întâmplă după moarte?, Rai și Iad: ce ne învață Biblia în realitate, și Planul Zilelor Sfinte al lui Dumnezeu: Promisiunea de speranță pentru omenire*).

Reîntoarcerea lui Isus Hristos

Noi credem în reîntoarcerea în persoană, vizibilă, premilenială a Domnului Isus Hristos pentru a governa națiunile pământului ca Împărat al Împăraților și să continue în oficiul Său preoțesc ca Domn al Domnilor. La epoca aceea, El va ședea pe tronul lui David. În timpul domniei Lui de 1000 de ani pe pământ, El va restaura toate lucrurile și va stabili Împărăția lui Dumnezeu pentru totdeauna (Matei 24:30, 44; Apocalipsa 1:7; 11:15; 19:16; 20:4-6; 1 Tesaloniceni 4:13-16; Ioan 14:3; Isaia 9:7; 40:10-12; Evrei 7:24; Ieremia 23:5; Luca 1:32-33; Faptele Apostolilor 1:11; 3:21; 15:16; Daniel 7:14, 18, 27).

„Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:2-3). Reîntoarcerea lui Isus Hristos ca Împărat al Împăraților și Domn al Domnilor este un adevăr reafirmat frecvent în Biblie. Este o realitate pentru credinciosul Sfintelor Scripturi, cum este scris în Vechiul și Noul Testament (Matei 24:30; Faptele Apostolilor 1:11; Apocalipsa 1:7; 19:16; Isaia 40:10; Daniel 2:44; Mica 1:3).

Deci, noi credem complet în reîntoarcerea în persoană, vizibilă, premilenială (înainte de domnia de 1000 de ani a lui Hristos) a Domnului Isus Hristos. Reîntoarcerea Sa nu va fi făcută în secret (Matei 24:30; Apocalipsa 1:7). „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer” (1 Tesaloniceni 4:16). El se va lupta cu regii pământului, și îi va învinge ca să aducă pacea (Apocalipsa 17:14).

„Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape!” (Ioel 2:1). „Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu.” Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in suptire, alb și curat” (Apocalipsa 19:13-14). Și El a zis, „Dar chiar acuma, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet ! Sfâșiați-vă inimile nu hainele” (Ioel 2:12-13); „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă...Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30).

El va ședea pe tronul tatălui Său (strămoșul) David (Luca 1:32); Isaia 9:7; Ieremia 23:5) și va stabili Împărăția lui Dumnezeu pe pământ pentru totdeauna (Apocalipsa 11:15). În timpul primilor 1000 de ani ai acestei domnii, Hristos va inaugura un timp de refacere, un timp de restaurare a tuturor lucrurilor (Faptele Apostolilor 3:19, 21). El va fi ajutat de sfinții înviați la reîntoarcerea Sa. Ei vor deveni copiii nemuritori ai lui Dumnezeu (1 Corinteni 15:50-53), se vor înălța să-L întâlnească în aer (1 Tesaloniceni 4:17) și I se vor alătura ca

cuceritor al națiunilor răzvrătite ale pământului și în stabilirea Împărăției lui Dumnezeu (Apocalipsa 5:10; 20:6), lumea minunată de mâine (Amos 9:13-14; Isaia 2:2-4; Mica 4:1-5):

Isus Hristos a venit odată ca să poarte păcatele multora, și cum a promis, va apărea a doua oară (Evrei 9:28; Faptele Apostolilor 15:16-17; 1 Corinteni 15:23). Împărățiile acestei lumi vor deveni „a Domnului nostru și a Hristosului Său și va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15, Biblia Ortodoxă Română), și „sfinții Celui Preaînalt vor primi regatul și îl vor ține în stăpânire în veci și în vecii vecilor” (Daniel 7:18, Biblia Ortodoxă Română), cu El.

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apocalipsa 22:12). Da, Isus Hristos se reîntoarce. Împăratul vine!

(Pentru mai multe amănunte, cere sau descarcă de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm
Evanghelia Împărăției.)

Mai multe informații despre subiectele acoperite de această broșură pot fi găsite folosind funcția de căutare la locul nostru de Web la www.gnmagazine.org .

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Telefon: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe – Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Telefon: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France.

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Telefon: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Telefon: 020-8386-8467 Fax:020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France.

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Telefon: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637
E-mail: info@gutenachrichten.org

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo, Italy
Telefon: (+39) 0338-409-7919 Fax: (+39) 035-452.16.26 E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: United Church of God Holland
P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, 111 74, Stockholm, Suedia.
E-mail: sverige@ucg.org

AFRICA

Africa de Est (Kenia, Tanzania, Uganda):
United Church of God, Kenia, P.O. Box 75261,
Nairobi, 00200 Kenia. E-mail: kenya@ucg.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
E-mail: mauritius@ucg.org

Africa de Sud (Namibia, Botswana, Lesotho, numai Swaziland): United Church of God, Africa de Sud
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,
Africa de Sud
Telefon/Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Malawi: United Church of God, P.O. Box 32257,
Chichiri, Blantyre 3, Malawi.
E-mail: malawi@ucg.org

Zambia: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
Telefon: 02-226-076 E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: United Church of God, Zimbabwe
P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe.
Telefon celular: 011-71-6273

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Telefon: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God, P.O. Box 11081,
Laulala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Telefon: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: United Church of God, P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Telefon/ Fax: +63-82 241 0150
Celular/text: +63-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENȚIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are preoți și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus la începutul secolului I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Isus Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesaj de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Preoții noștri sunt dispoziție pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă dorești să iei legătura cu un preot sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dinte adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru descărcarea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibray/easteuropean/index.htm